

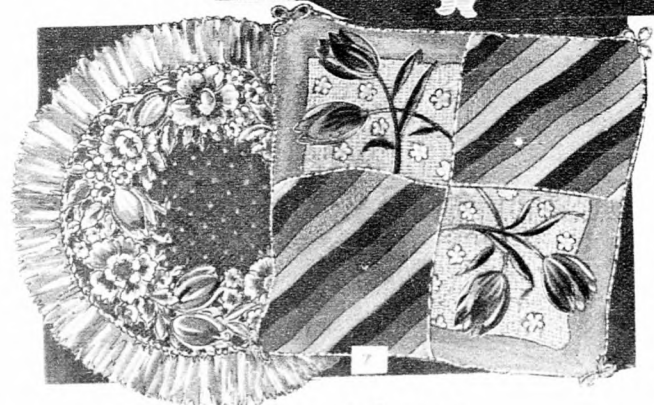
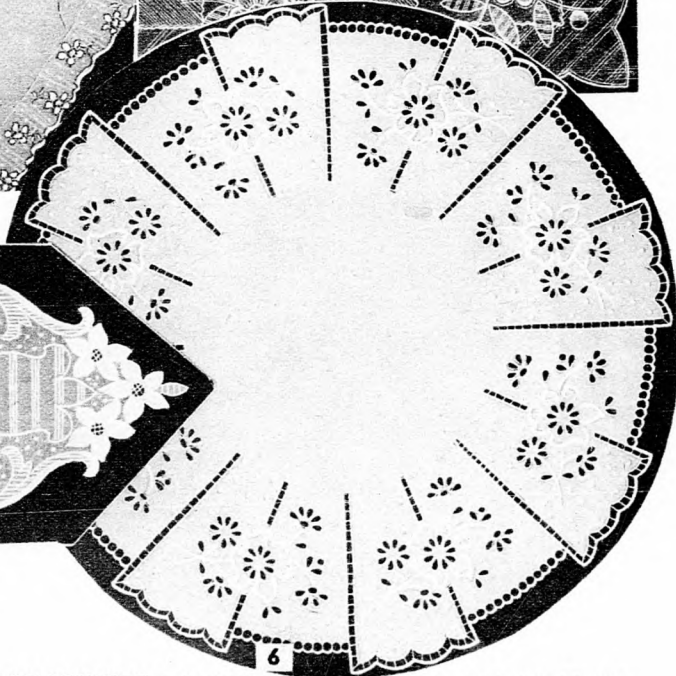
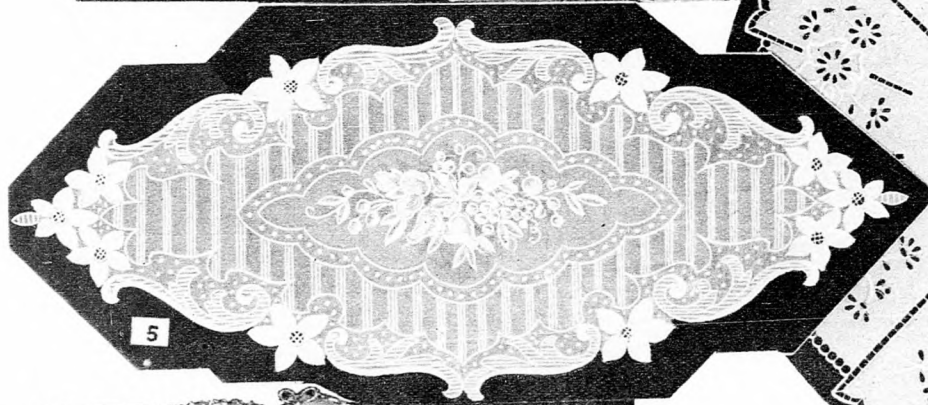
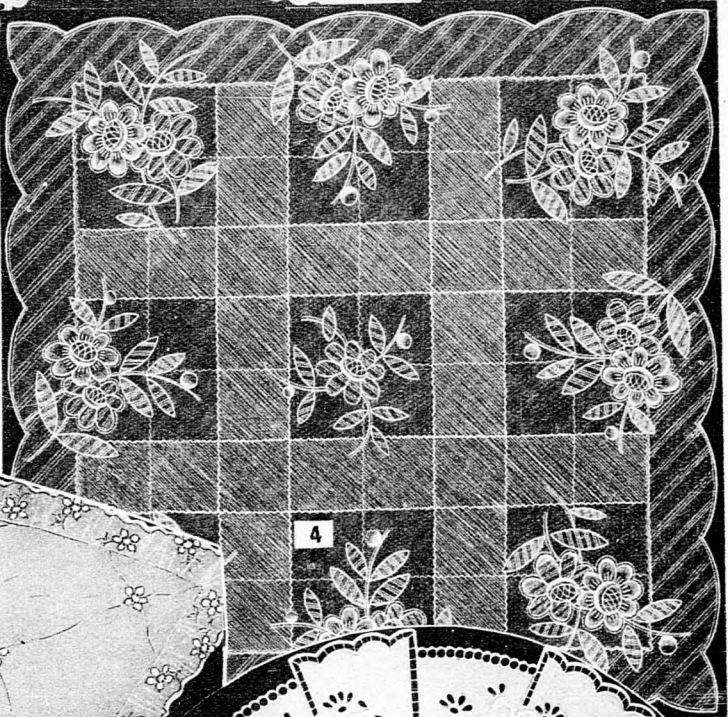
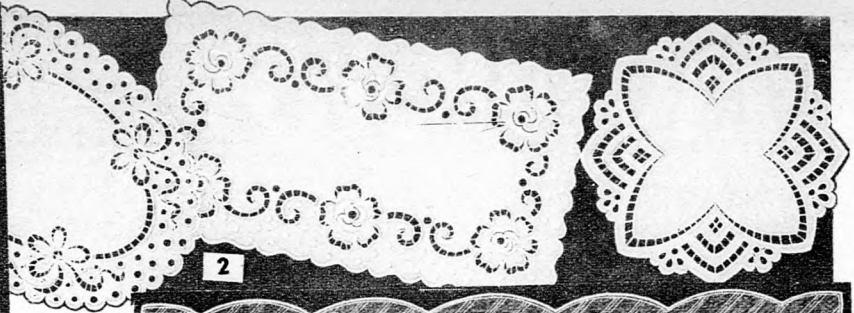
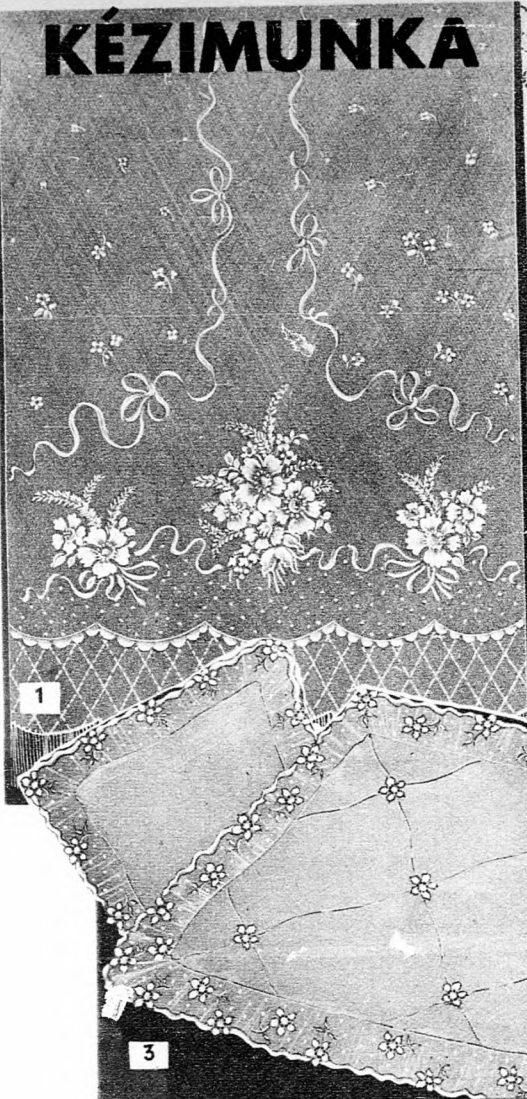
MAGYAR NŐK LAPJA

SZTI PAPP JENŐ

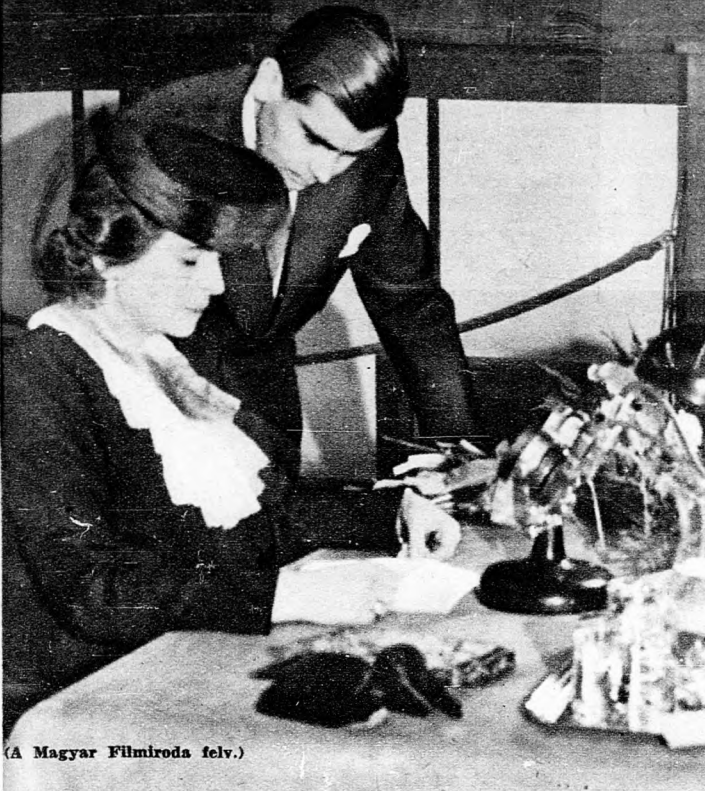

Dr. Komonnay Tivadarné
Budapesti főpolgármesterének neje

KÉZIMUNKA

1. TULLFÜGCÖNY szálbehúzással és tömött himzéssel készítve közepes szemnagyságú, ekrű, borsótüll alapon. A himzés készíthető fehér és több árnyalatú ekrű, perle vagy gyapjúfonállal. Az alja 30 cm széles kész rojttal végződik. Kétoldalt szárnyaknak és drapériának színes, mintás grenadint használunk.
2. TALCAKENDŐK madeira és riselő himzéssel.
3. GYERMEKKOCSITAKARÓ ÉS PÁRNA színes batisztból. A virágminta fehér anyagból rátéttel készül, a többi himzéssel. A széle körül szintén fehér rátét díszítésű.
4. TULLASZTALTERITŐ tetszés szerinti színezésű gyapjúfonál szálbehúzással díszítve. A minta papírra előrajzolandó, erre ferceljük fel a tüllt és az átlátszó minta vonala szerint készítjük a szálbehúzást színes perlével, vagy gyapjúfonállal.
5. DISZES EREDŐSZEKRENYTERITŐ finom, aprószemű tüllből készítve, tömött himzéssel. Fehér és három árnyalatú ekrű perlet vagy gyapjúfonalat használunk a himzéshez.
6. ASZTALKÖZEP vékony vászonból vagy batisztból madeira és riselő himzéssel díszítve.
7. SZEP MAGASHIMZÉSSEL DISZITETT DIVANPÁRNÁK. A kör alakú selyemre előnyomtatva tüffestéssel készült a virágoknak megfelelő színezéssel. A szélét körül halványzárba vagy rózsaszín selyem vagy organdi fodor tejezi be. A négyszög alakú párna alapját a háznál található különböző színű selyemcsíkokból, szalagokból állítjuk össze, a két szembe levő sarokba négyszögű darabokat állítunk bele és erre nyomtatjuk elő a szép tulipánzalakat, amelyet tetszés szerinti színű selyemmel kell himezni.

(A Magyar Filmiroda felv.)

Apát az édesapa helyett

Jzta Papp Jenő

A háború a családon üti a legfájdalmasabb sebet. És ezt rendszerint nem érzi át az, aki távol áll a kis magánalakulattól. Érzi a korlátozásokat, a hiányokat, a nehézségeket, de a seb, amelyet az apa hősi halála üt a szűk kis familián: az nem az ő sebe, az nem neki fáj nagyon, hanem csak azoknak, akiknek a hősi halott volt mindenük. Csak a hozzátartozók remegnek meg attól a tátongó úrtól, ami az apa után marad. Néha sírni se tudnak, szavuk sincs, megnémulnak és a veszteség porig sújtja őket.

A kegyes sors, a nemes szív, vagy talán a forró együttérzés rohamos megnövekedése súgta meg Kállay Miklósnénak, a miniszterelnök feleségének, hogy nem ruhát, nem ételmet és már nem is jószót és vigasztalást kell itt nyújtani a porba sújtott családnak, hanem apát az elesett édesapa helyett. Minden segítség kevés a férfi helyett, aki kidőlt a hősvatagban és árván hagyta itt porontyait és hitvesét. Aki itthonmaradt és nincs gyereke, vagy ha van is gyereke, de hozzá adott is az Isten jómódot, az siessen átvenni a hősi halott apa szerepét a fej nélkül maradt szegény családban Taníttassa, neveltesse, ruházza, élelmezze és irányítsa a hadiözvegy gyermekeit, legyen gondozójuk, álljon melléjük és teljesítse a hiányzó családfő kötelességeit. Homonnay Tivadar, Budapest főpolgármestere, tévedhetetlen érzékkel ültette át ezt a komoly gondolatot a realitás területére, amikor a kivitel és a megvalósítás legsímább és legrokonszenvesebb formáit

választotta ki. Kállay Miklósné kegyelmes asszony szózatát és Homonnay Tivadar gyakorlati terveit az egész ország társadalmá hálás lelkesedéssel fogadta. Ma már országos arányokat öltött az »Apát az édesapa helyett« mozgalom és állapítsuk meg, hogy a hadviselő világ nemzetei között Magyarország volt az első, amely lehajolt ehhez a fájdalmas, ehhez a meg nem oldott és súlyos problémához.

S ha — hála Istennek! — nincs elég hadiárva és hadiözvegy, aki rászorul erre a nemzeti apapótlásra, a mozgalmat ki lehet bővíteni, ki lehet terjeszteni az előregedett szülőkre, akiknek családfenntartó és egyetlen fiuk veszett oda. Az áldozatkészség alapján férjhez lehet adni a felnövekvő hadiárva lányokat és nőstülési segélyt lehet adni a legénnyé cserepedett hadiárva fiúnak.

Ahogy felröppent ez az időszerű és ideálisan gyakorlati gondolat, e sorok írója megjelent Homonnay Tivadar főpolgármesternél és bejelentette, hogy a »Magyar Nők Lapja« szívbéli nagy örömmel vállalja egy hadiárva teljes szellemi és anyagi gondozásának terheit. Írásban ugyanilyen értelmű bejelentés ment Kállay Miklósné kegyelmes asszonyhoz is.

És nem kételkedünk abban, hogy a »Magyar Nők Lapja« hatalmas táboraiban százával fognak jelentkezni olyanok, akiknek meleg szíve megdobbán most és sietnek közölni a főpolgármesterrel, vagy a kegyelmes asszonnyal, hogy ők is részt kérnek ebből a nemzetmentésből. Árvát kérnek, akit minden tekintetben gyereküknek tekintenek és rápazarolnak szeretetet, pénzt, fáradságot, törődést és jószágot, hogy hősi halott apjuk helyett embert faragjanak belőlük. Ne kutyákra pazarolják felesleges és természetes érzelmeiket és pengőiket, hanem élő emberre, olyanra, akinek apja, vagy testvére értük halt meg a dermesztő orosz stepéken. Ne divatra pocskolják el a könnyű százasokat, s eszem-izomra, haszontalan sógorokra és hízelgőkre, hanem tüntessék ki magukat azzal, hogy résztvesznek a felemelő munkában, mikor egy nemzet a magánélet oszlopát, minden gyerek legdrágább kincsét, az édes apát akarja önerejéből pótolni.

Szégelyelni kellene, ha erre biztatásra volna szükség. Elég ezt meghallani, elég tudni róla, hogy az ember félretegyen minden más szempontot és csatlakozzék azokhoz, akik messziről is átérzik, hogy mit jelent a családnak az édesapa kidőlése. A nemzet hívja őket. Ne válogassanak, ne vegyék maguk mellé az árvát, hagyják meg természetes útján és környezetében, mert a hirtelen átültetést a fa is megsínyli. Csak vigyázzanak patronáltjukra, tapintatosan irányítsák, törődjenek vele, hogy nőjön, erősödjék s hogy méltó legyen a hős apához.

Bibó Lajos: KÖVÉR

A kövér ember, kövér volt. Ugy is hívták, Kövér Pál.

Kövér Pál délelőtt eljárt a hivatalába, délután pedig a fűszerüzletben emelgette a hordókat. Mert Kövér Pál jó családból származott. Érettségit tett, beállt a városhoz számtiszt-nek és vezette az üzletet is, amit az apjától örökölt.

— Pálkánk jóreggelt az uraknak! — köszöntötte a napot a kollégáira, amikor reggel beállított a hivatalába s a kövér emberek vastag, soha nem rozsdásodó jókedvével fogott kezét azokkal a sárga, savanyú urakkal, akikkel egy szobában dolgozott.

Egyiknek-másiknak még a vállára is ütött. Nevetve dobta a fogásra kalapját s amikor a kezét dörzsölte, könnyed kijelentéssel elintézte az időjárás is, leült az íróasztalához.

— Tyűh, de kutya meleg van! — mondotta augusztusban, télen pedig ugyanezen okból kinyitotta a belső ablakszárnyat.

Megállás nélkül dolgozott két óráig. Úgy dolgozott, ahogy a kövér emberek szoktak. Hang nélkül, felgyürt ingujjal, időnként nagyokat szuszszantva, fáradhatatlanul és lelkiismeretes pontossággal. Pont két órákor lecsapta a tollat, megmosta a kezét, felvette a kabátját és nevetve, a jól végzett munka erős örömeivel otthagya a hivatalát, hogy a nap hátralévő részét az üzletben és családi körben tölthesse.

Amikor otthon benyitott a világos lakásba, kedvesen, ahogy a gyerekek szokták, elkiáltotta magát:

— Itthon vagyok!

Sohasem kérdezte, mit főztek ebédre. Élvezni akarta a meglepetést s amikor a felesége behozta az első tál ételt, holdogran esettintett a nyelvével:

— Májgaluskaleves? Kiváló. Éppen erre gondoltam.

A felesége, aki nem szenvedhette a hangosságot, már-már csaknem gyűlölte örökös vidámságát, sivárnak érezte az életét megingathatatlan józansága miatt, rendszeren ezzel felelt:

— Talán nem tetszik? Mit főztek? Azt hiszi, olyan könnyű a maga bendőjét mindennap megtömmi?

Kövér Pál nevetett:

— Haha! Hát ez igaz. Szegény kicsikém. Dehát mit tegyek? Enni csak kell!

Sohasem jutott az eszébe, hogy megsértődjék. Tíz éve élt a feleségével, de még egyszer sem nézett rá görbe szemmel. Mosolygott a zsörtölődésén

és gunyolódásán. Pedig nem is evett sokat, éjjel nem hortyogott, ebéd után nem vetette le a cipőjét, csak egyszerűen kövér volt.

Történt, hogy egy napon távoli rokon várta otthon. A távoli rokon a fiát hozta el.

— Ha vállalnád, — mondta szerényen. — Kitanult fűszeres, csendes, jómagaviseletű fiú, használhatnád az üzletben.

— Hogyne! Ezer örömmel.

A szürőszemű, olajbarna arcú, laposhomlokú, hegyesállú fiatalember tehát ottmaradt náluk. Felvették segítségnek s mint rokon, náluk lakott és kosztolt.

Kövér Pál ettől kezdve fokozott buzgalommal szorgoskodott az üzletben. hogy példát mutasson a fiatal, tanulmánygó rokonnak. Őt ember helyett dolgozott s mert lelke természet szerint jó és tiszta volt, azt hitte, más is annyit verejtékezik napközben, mint ő s este odaszólt a feleségének:

— Olyan szép idő van kint, lelkem. Nem sétálnátok egyet? Vagy menjetek el egy moziba.

A fiatalember, Róbert meg az asszony, Teréz, összenéztek.

Összenéztek és elmentek. — színházba. A színházban nagyon szép darabot játszottak. A darab arról szólt, hogy a férj nem érti meg a feleségét. Hazafelé jövet Teréz odasimult Róberthez.

Róbert egyszerű, közvetlen, becsületes fiatalember volt. Tudta, mivel tartozik az egészségének és vigyázott, ne rongálja magát nagyon a munkával. Az üzletben tehát leginkább a köszönésre szorítkozott. Ő mérte a sonkát, ő szolgálta ki azokat, akik cukrot vagy vajat kértek. Kövér pedig feszegette a heringes hordókat és emelgette a rizses meg a lisztes zsákokat. Róbert azzal is tisztában volt, a táplálkozás fontos dolog és otthon ő halászta ki a tálból a kiadós jó falatokat. Félév múlva aztán végleg kialakult a helyzet. Kövér úgy viselkedett, mintha ő lett volna sovány, Róbert úgy, mintha ő született volna kövérnek.

S ennek örültek mind a hárman.

Egy este, azután Kövér később ment haza. Amikor az ebédlő ajtóhoz lépett, beszélgetést hallott belülről.

— Oh! — sóhajtott a felesége hangja. — Egy asszony élete csupa boldogtalanság.

— Csak azok boldogtalanok, akik maguk is úgy akarják — bizonykodott Róbert.

— Maga könnyen beszél.

— Miért beszélek könnyen?

— A maga helyzete más.

— De hiszen...

Kövér nem mert tovább hallgatózni és lenyomta a kilincset.

— Üdv! — lépett be kedélyeskedve.

— Ne haragudjatok, hogy késtem, de útközben feltartottak.

Az asszony unottan felelt:

— Már vacsoráztunk. Azt hittük, már nem is jössz.

A következő héten Kövér furcsa árnyékot látott az előszoba ajtajának üvegablakán. Mintha odaát összeülekezett volna egy férfi meg egy nő. Az ajtóhoz lépett és kinyitotta.

Róbert magyarázott éppen valamit a feleségének.

Ősz felé Kövér nevetve gyomron bökte Róbertet:

— Te! Te selma. te. Tudod-e, hogy hizol?

A felesége felelt:

— Te meg soványodol.

Valóban Róbert kezdett pocakot eresztetni, a dereka kezdett veszedelmesen vastagodni, arca zsíros meg fényes lett. Kövéren pedig már lötyögött a bőr.

Két hónapra rá Róbert tervekkel állott elő. Kicsinek találta az üzletet. Az asszony már a szemöldökét is festette s Kövér belátta, igazuk van, fel kell venniük a nagykereskedői címet.

Lefekvéskor hálából meg akarta eszokolni a feleségét, amiért felvetették az eszmét, de az asszony eltolta magától.

Kövér ezen az éjszakán sírt. Két év alatt azután árnyékká fogyott. Róbert, aki közben hordóalakúvá hizott s hatalmas teste alig fért be az ajtón, nevetve évődött vele.

— A mértéktelesség, barátom. Agyonszed mindig magadat és soha nem mozsosz. Azért soványodol.

Kövér bólintott.

— Mit tegyek? Ilyen a természetem. Disznó voltam egész életemben.

A harmadik ősön temették el. Amikor Róbert meg Teréz — mázsán felül nyomott mind a kettő — hazajöttek a temetőből, a szomszédok megenyhült gyásszal várták őket.

— Pedig milyen szép kövér ember volt! — mondta az egyik.

Róbert a kövér emberek büszke önelttségével bólintott:

— Valamikor.

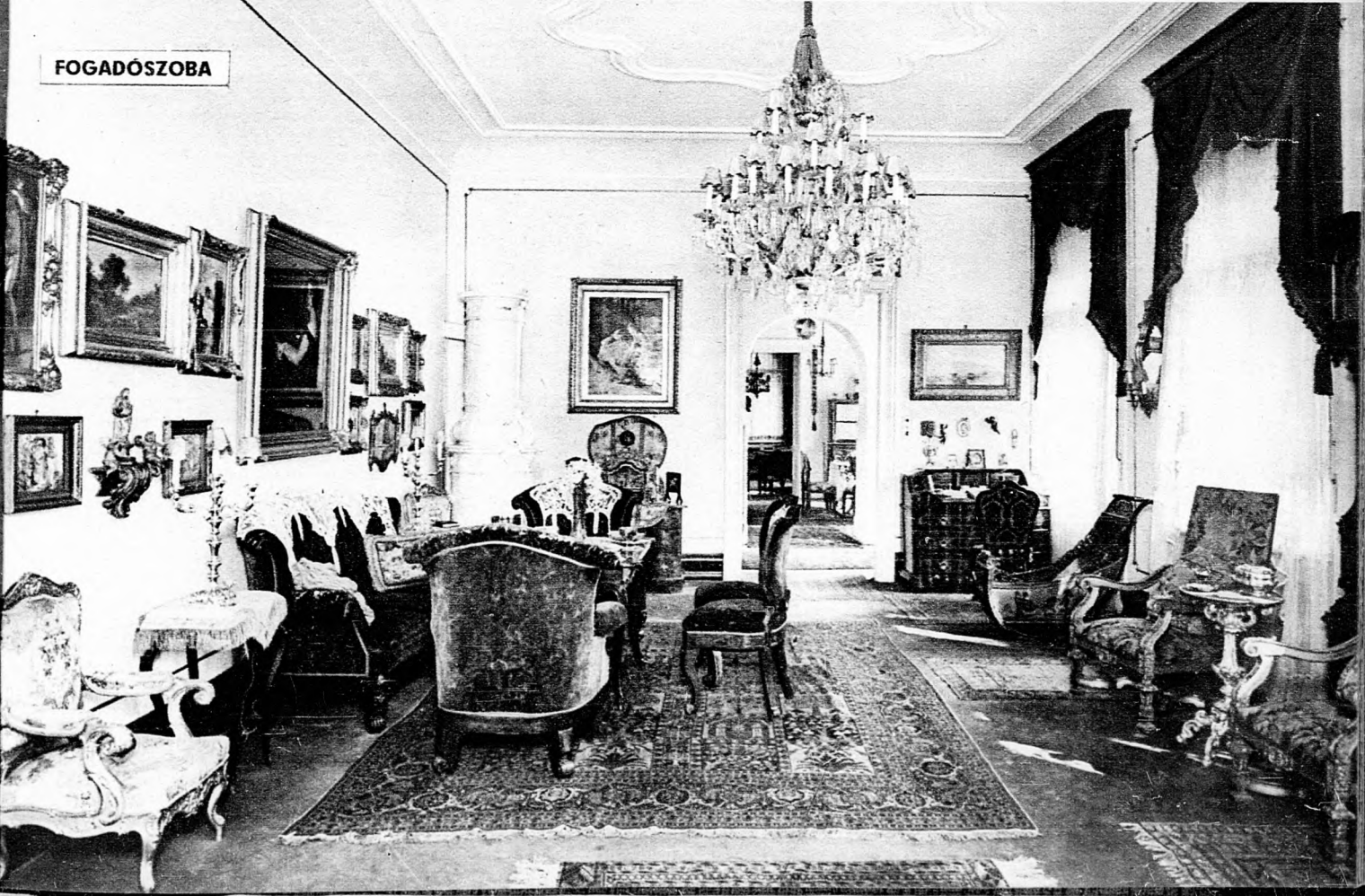
És ő is, az asszony is, a súlyos, izadt egészség, az étellel teljes kövérség fölényes nyugalmaival ültek vacsorához, hogy könnyítsenek a roskadásig rakott tállakon.

A SZÉP OTTHON

DOLGOZÓSZOBA

FOGADÓSZOBA

Elpusztult EURÓPÁBAN

I R T A : *Marton Lili*

A dunaparti szálló előcsarnokában külföldi diákok között ült, aprón, szerényen, csaknem személytelenül. Mikor bemutattak egymásnak, akkor sem mosolyodott el azzal az udvarias, semmitmondó mosollyal, ahogy európaiak fognak kezét.

— Kolleganó? — kérdezte németül.
— Igen — feleltem.
— Ugyanesek Rómába, a szabadegetyemre?

— Igen.
— Akkor holnapután együtt indulunk. Nézzem az arcát.

— Szabad megegyeszer a nevét?
— Saksono Praviro Hardjo.
— Saksono Pra...
— Praviro Hardjo. Maláj vagyok, jávai.
— Maga az eső jávai, akit látok. Sokat olvastam hazájáról. Legutóbb Richard Katz: »Vidám napok barna emberek között« című könyvét...

Fiúk és lányok jöttek, újabb kézfogások, nevetés, cigarettakínálás. Nem beszélhettem többet Saksonoval.

Másnap mi, az erdélyi csoport tagjai a budapestiekkel és néhány kollégánkkal együtt reggeliztünk. Saksonot nem láttam. Reggeli után, mikor a Halászbástyra indultunk, egyszer csak mellettem termétt zajtalan léptével.

Kifogástalan világosdrapp ruhát, fehér inget, gumitalpú cipőt viselt. Könyvet nyújtott át.

— A magáé — mondotta.
— Az enyém? — esodálokztam.
— Igen. Szeretném, ha nem alkotna magának hamis képet az én hazámról.

Megköszöntem és megnéztem a könyvet. Katznak az a könyve volt német kiadásban, amit Saksononak enlítetttem. Felleptam. Saksono beleragasztotta a fényképet emlékéül, apró gyöngybetükkel dedikálta. És belül, a könyv belsejében folytatódott ezek az apróbetűs sorok. Szélgyezetekkel látta el a könyvet Saksono.

— Mi ez? — kérdeztem.
— Richard Katz jószemű ember — mondta Saksono — de még rettenetesen nagyokat téved. Nem tehet róla, hiszen fehér. Éppen ezért tegnap, amint elváltunk, megvettem a könyvét s éjjel minden hibáját, elírását és tévedését kijavítottam és a valósághoz híven megmagyaráztam.

— És miért tette?
— Mert maga újságíró. Külön-külön nem világozhatok fel minden embert a hazánra vonatkozó igazságról. De magát muszáj helyes irányba terelnem.

Együtt maradtunk egész délelőtt. Megtudtam, hogy batáviai s jelenleg a hollandiai Wageningenben tanul. Onnan indult el európai körútjára.

Szerettem Saksonot, mint egy gyereket, mint egy kicsi sárgabőrű, koromfeketehajú, ferdeszemű maláj gyereket, ki a fénylő Tandjong Priok tengerre mellől ideszakadt az én hazámba. A szeretetnek ez a melegsége született meg közöttünk az első pillanatban. Sohasem úgy beszélünk egymással, mint egy fiatal lány s egy fiatal fiú. Hanem mint két jópajtás.

Saksono imádta Budapestet...

Másodszor voltam akkor Rómában. Saksono először. Vezettem a Via Nazionale palotására között, a Vatikánban, a Via Appián, a Foro Mussolinin, a Pincion, a régi és az új Rómában, én az idegen, őt a még idegenebbet. Olyan jó barátok voltunk, hogy nem is kellett egymáshoz szólnunk. Mert nemcsak akkor értettük meg egymást, amikor beszélünk, hanem amikor hallgattunk együtt. Saksono mindig köhögött, nem hangosan és bántóan.

— Megháltél — mondtam — tegnap este s hűvös volt, sohasem hozol felöltőt.

— Semmi bajom sincs — felelte — csak

mióta Hollandiában éltem, mindig köhögök.

— Beszélj a hazádról — kértem.
— Azt látni kell — felelte. — Látni kell a tengert és a dzsungelt és az asszonyokat, amint mosnak a folyókban és látni kell a batikolt selymekendőket és a teaszedőket és hallani, ahogy dúdolnak dalmentalan énekeket, amelyben benne van egész India. Hanem mert kedves vagy és aggódol az egészségemért, elmondok neked egy jávai mesét.

— Élt egyszer régen egy herceg és egy hercegnő, akik szerették egymást — hangzott a legenda —, de a hercegnő apja nem engedte meg, hogy egymásé legyennek. S akkor a herceg, ki erős volt, bátor és szép, elrabolta a hercegnőt és magával vitte. De a vén herceg nagy varázsló volt és mindenféle varázslattal a távoból két ágyúvá változtatta a két szerelme. És aztán visszahozta magához Djocjacartába azt az ágyút, amelyben a hercegnő lelke élt, míg a másik ágyú Batáviában maradt. Most is látható mindkettő, rozsdásak, hatalmasak és erősek és a bennszülöttek azt hiszik, hogy a két ágyú szent és megtérnékenyíti az asszonyokat. Ha egy jávai asszony gyermeket akar, virágot és gyümölcsöt áldoz a batáviai ágyúban élő herceg lelkének, majd megéri azt az öklöbbszorított kezét, mely az ágyú hátán látható. És tudod, mit hisznek még a bennszülöttek Jávában? Azt, hogy amikor a két szerelmes újra találkozik, akkor egész Ázsiában a színes népek lesznek a földrész urai...

— Nagyon különös — mondtam halkán.
— És mélyebb értelme van. Benne van népünk egész szabadságvágya. Mert mit adtak nekünk? Kultúrát és civilizációt — mondják. Igaz. Villanyunk van, varrógépünk és rádióink. És alkoholt is kaptunk, tüdővést és korbácsot.

Né igazad fel magad kérttem, hogy ez az a téma, ami-be, ha beleéli magát, elromlik együttlétünk.

— Persze ezt nem érted — mondotta — nem is értheted, mert fehér vagy.
— Saksono — mondtam — tudod-e azt, hogy énnekem az apai dédanyám félvér volt? Félig svájci-francia, félig koreai.
— Éreztem — mondta — tudtam, hogy testvérem vagy s hogy ezért megértesz és nem nevezts ki.

— En sohasem nevetek ki senkit.
— Furesa — mondotta aztán Saksono — megéreztem és ezért szerettelek az első pillanatban.

— Tudod — mondtam — nekem is olyan furesa ez, ha elgondolkozom rajta. Ide tartozom, imádom a hazámat és semmi más nem akarnék lenni, mint magyar. De mikor először láttam a tengert, úgy éreztem, hogy hazatértem és már ezerszer álltam így, hajnalban az Óceán partján. Új élmény volt és mégis ezereves, mint a lélek. Sokszor, ha tükörbe nézek, látom, milyen furesa ferdevágású a szemem. A bőröm sem fehér, hanem sárgás, a szájam vastag, ázsiai száj. Ósanyám öröksége ez, nem tudom. És csupa vágyódás vagyok, hogy egyszer elutazzam Japánba és Koreába és lássam azt a tájat, amely néha álmaimban kísért. Aztán haza szeretnék jönni, mert még meghalni sem tudnék másutt...

— Értelek — szolt Saksono — furesa sorsod van. Majd, ha visszamegyek Hollandiába, sok könyvet küldök neked. És fényképeket és valamit, ami jávai, hogy tedd el emlékéül...

Még sokszor találkoztunk ezután a hat hét alatt, aztán véget ért a római nyár és hazamentünk valamennyien. A Termini pályaudvaron búcsúztam tőle.

— Majd írok — nevetett Saksono s a vonat ablakából kihajolva hozzátette — testvérem...

Elment a vonat. Új városok jöttek, új élmények. S mikor hazajöttem Erdélybe, csomag várt rám. Wageningenből érkezett a csomag s egy levél Saksono apro betűivel. A csomagban parányi barna agyagszobrocska volt, kicsi jával nő szobra s rajta a keresztnevem. Saksono véste belé. A levél elszomorított.

— Kórházban vagyok — írta Saksono — tüdővérzést kaptam. Irj ide a kórházba, talán még élve talál. Tudom, hogy meghalok, de egyáltalán nem vagyok szomorú. Irj gyorsan, hogy még lássam a betűidet. Nem szenvedek, s ha elalszom, látom Batáviát és járkalok az alang-alang fű között kicsi testvéreimmel. Isten veled, akármilyen történik, mi még találkozni fogunk, hiszen a testvérem vagy...

Megdöbbenve olvastam a levelet és azt hittem, hogy egy költői lelkű gyerek érzékenyültségi sorai, amelyben az élettől és tőlem búcsúzik. Azonnal írtam, express küldtem el a levelet és tréfásan összeszedtem benne, hogy mert egy kicsit beteg, mindjárt a halálra gondol.

Két hét sem telt el és visszajött a levelem. Rajta a kórház pecsétje és a borítékon kegyetlenül és tárgyilagosan ez a két visszavonhatatlan szó „Címzett meghalt“

Örömmel Saksono könyvét, ajándékát és egyetlen levelet. És nemcsak érzem, de szinte tudom is, a lélek bizonyosságával, hogy életem túl találkozni fogok valaha az én maláj testvéreimmel...

Az anyatejjel táplált csecsemők a legegészségesebbek.

Az anyatejkepződést fokozza, azt a taminokban gazdagabbá teszi a jóízű

OVOMALTINE

Az anyának és csecsemőnek egyaránt erőt, egészséget ad.

Győzött a gyerekek

Rügyfakadás van már, a kék égről alamosolygó napfény egy-kettőre elmosta a téli szürkéséget a városról, a fák, bokrok közt bujkáló szellő duzzadó rügyeket csókol a kopasz ágakra. Fent a magasban visszavándorló madarak csapatai úsznak, minden sarkon ibolyát, hóvirágot kínálnak, a Gellérthegyet, a sétányokat, parkokat ellepik a sütkérező emberek, — szong, él, mozog, nevet az egész város.

Látszatra ugyanolyan a hangulat, a város külseje, mint mindenmás tavasszal, amikor a természet leveti téli gúnyját. Felületes szemlélő talán a szokásos tavaszi örömmel nem lát egyebet, de ha alaposabban figyeled meg az éléd táruló képet, akkor valami örvendeteset is felfedezhetsz az ideai tavasz palettáján. Például azt, hogy az enyhe fuvalatra a gyerekkocsik légiói vonultak ki a bérkaszányákból a parkokba. Annyi a gyerek, annyi a kis fehér kocsi, hogy a pesti tavasz megdörzsöli szemét és csodálkozva kérdezi: lehetséges ez? Csodálkozik, mert már nagyon elszokott ettől a látványtól, alig is emlékszik rá, mikor látott a pesti sétatereken ennyi apróságot. Nagyra nyitja szemét, felszalad a Gellérthegyre, körülnéz a Bátyasétányon, végigsurran a ligeten, egy-egy kíváncsi pillantást vet a parkokra, kertekre. — s látja, hogy nincs tenyérnyi térség a városban, mit a kicsinyek és legkisebbek serege be ne lepne.

Valami történt, — valami megváltozott a városban...

A tavasz elgondolkodik. Emlékszik: két évtized előtt, a szörnyű országosnkítás után bekövetkezett lelki összeomlásban nem fújták a riadót, hogy ha a magyar újra fel akar támadni, szaporodnia, erősödnie kell. Nem ültették a köztudatba, hogy a sok-sok magyar gyereke még soha annyi szükség nem volt, mint éppen azokban a gyászos időkben. Nem harsogta senki, hogy a háború véresvesztését mielőbb pótolni kell. Ha voltak is néhányan, akik átérezték és hangoztatták ezt az igazságot, szavukat elnyomta a felületes gondolkodás, amely ennek az ellenkezőjére buzdította a magyar ifjúságot.

Tudjuk, hogy a háború után a leromlott középosztály leányai sorra állást vállaltak. Jó. Ez érthető és tiszteletreméltó is, hogy a gondtalanságban felnőtt ifjú hölgyek beálltak a robotoló munkások sorába, hogy magukon és családjukon segítsenek. De az már kevésbé volt helyes, hogy ezek között a kenyérkereső leányok között egyszerre csak lábrakapott ez a felfogás: »Önálló vagyok, nem szorulok senkire, nem megyek férjhez!« Ha pedig valaki mégis kegyeskedett férjhez menni, az kijelentette: »Nem kell gyerek!«

Igy történt, hogy az anyakönyvvezetők forgalma egyre csökkent, a gyerekkocsik meg lassan eltűntek a parkokból. A jó ég tudja, honnan indult el, hogyan szivárgott be hozzánk ez a »nem kell gyerek!« felfogás, de annyi bizonyos, erre nem a magyar anyák tanították leányaikat. A magyar anyák mindig szívesen nevelték gyerekeket és képesek voltak értük minden lemondásra, szenvedésre. De azt nem mondták — még akkor sem, ha szűken volt a családi jövedelem — hogy: »nem kell a házban gyerek!« Akkor legfeljebb még jobban takarékoskodtak, még többről mondtak le. De hasztalan volt a régi példa, amikor a háború után felnőtt leányok fülébe folyton-folyvást csak ezt duruzsolták: »Önálló vagy, élj magadnak, ne veszdőj férjled, háztartással, gyerekekkel!«

Lehet, hogy ellenségeink romboló munkájának eredménye volt az, hogy a családellenes szellem nálunk egyre hangosabb lett. Ez a szellem ugyanakkor, amikor propagandát fejtett ki a gyermekáldás ellen, erőszakosan, minden eszközt felhasználva népszerűsítette a négerek rikoltó zenéjét és táncait, az önállóság nevében való okatlan fölénykedést és kigúnyolta a gardedámság intézményét. Jól emlékszünk még azokra az időkre, amikor fiúsrá maszkírozott »önálló« leányok és bakfisnak maszkírozott agg nők estéről-estére rúgták a charlestont és a port a parketten. Amikor a megvadult vadevezés divatba jött és amikor a Római-partot gyerekek helyett gramofonok lepték el.

De minden elmúlik és mindennek megjön a maga reakciója. A felületes, léha felfogás eltűnt és helyét újra az egészséges magyar gondolkodás foglalta el. Az önmagára ébredt nemzeti öntudat a hagyományok megbecsülését hirdeti és egyre jobban háttérbe szorítja a családellenes szellemiséget.

A középosztály félrevezetett leányai és asszonyai ráeszméltek arra, hogy lelkesüktől távolálló, értalmatlan befolyásnak hódoltak ideig-óráig. Rájöttek arra, hogy az a kis állás egész jól összeegyeztethető a nő támaszával, a férjjel. Sőt még a gyerekekkel is!

Ma nincs fiatalasszony, aki azt mondja: »nem kell gyerek!« — és ha valaki mégis így nyilatkozik, annak megvető pillantás a jutalma.

A mai fiatalság újra visszatért a régi békebeli anyák szelleméhez, megbecsüli a családi élet boldogságát és neveli gyermekét a maga örömeire, de nevel azért is, mert tudja: a magyar asszonynak legszentebb kötelessége nemzetét, fajtát erősíteni. Ezért különbözik az ideai tavasz a világháború utáni tavaszoktól.

Ezért vannak ismét tele a parkok, sétányok gyerekkocsikkal. Ezért nevet odafönn az égen a nap és amikor fénylő mosolyával végigsimogatja a puha párnákon fekvő babákat, az utakon tipegő-topogó apróságot, a mellettük álló fiatal anyák boldogan visszanevetnek rá... Győzött a gyerek.

BARTÓK IRÉN

Dilettáns férfi

IRTA:

Mezőssy Mária

Ma újra széteszlott az éjféli zivatar. Megint ritkuk az éjszaka sűrű sötéte. Száll, mint a szélezott felhő, vízi villamos terhét; sziklakat paskoló gyöngyöt. Hát megint csak ez a révülethez ernyedő váltakozás marad az új hajnalra is!!

— Nem bírom már!

Ez összeszorítottfogú üvöltés volt, nem gondolat. Keresztes mérnök két fél karját magasba lendítette; begörbült karmaival belekapott a lámpa fénykörén túli árnyba, mintha az éj burkát akarná felhasítani, mely menthetetlenül távolodék anélkül, hogy terve teljesítményé hatalmasodott volna. A lázas szempár rámeredt a kartonra, melyen a formává feszülő terv; az «élet nagy műve» sejtelmeskedett, fekete színvonalakkal, alábból kiemelkedve, felhőket karecolva. És mégsem az igazi! Erzi, hogy ez sem az! S ha nem az: hát pusztuljon! A begörbült ujjak a fehér kartonba kaptak, mely a tépett papír sikolyával hasadt le a tábláról. Oszlopok vázlatá, tornyok, kupolák, márványlépcsők a tenyerében gyűrődtek, mely ökölboszorulva verte a fatáblát. Az egész test zuhanóban volt és elismengett erővel hevert a vonalzó, körzők, szénrudak között; csak az ököl vergődött még rajszégekre ütődve, vérezve, egészen addig, míg könny és vér, felborult tuss egybefolyt.

A szörnnyű férfizokogással felvert csend döbbsen nézte ezt a küzdelmet. Künn pedig fakult a hajnal. Aztán csendesen nyílt az ajtó és hosszú selyemkötömbben belépett az asszony. Cseppet sem lepte meg a látvány, mely eléje tárult. Nem első élménye mar. Sötét haja fürtökben onlott vállára; homloka széles síkban fehérlett, a hosszas arcmerev volt, csak a nagy szempár sugárzott, mélyről — mint a kutak. Egyenes derékkal járt. Fölhajlott a férfinak; tenyerét feje alá csúsztatta és felemelte. A görösen szoruló ökölből kifejtette a gyűrött papírt. Az ujjak ernyedten engedtek, kendőjébe itatta a kiserkedő vért.

A férfi teste összerándult. Zsibbadtságában nem is az érintésre, inkább az asszony köntösből áradó illatára érzett fel.

Itt van hát mellette az édes, a diadalmas ellenfél, aki őt újra eredmény nélkül, tépetten találta, mint őt esztendő óta már annyiszor! Ő, a kudarcok szegyéne!

Ha most ez a benső ernyedtség nem zsibbasztaná, talpon teremne, megfogná az asszony vállát, megrázná s az okos, mely szemébe nézve azt mondaná neki: te...

És mit még? Azt, hogy — te diadalmas ellenfél, te művészasszony, aki legyőzted az anyagot, nem mint én, akinek küzdelmei meddők; aki világhírré lettél, mert alkotó erőd uralkodik a színeken és vonalakon; aki áldott eszeleddel Isten munkatársa lettél a teremtésben; akinek kincse a megváltozó kifejezés, mely után én csak sóvárogok! Ő, én édes ellenfelem, én csak leborulhatok előtéd; én, akit roppant lángok újra és újra felkavarnak, de a pillanat, mely lendülésre indít; elhagy hűtlenül; nem tart ki velem s így nézd: minden csak próbálkozás, összetört vagy abbaghyogott játék. Neked hír, dicsőség, ívelés; nekem füstbefúlt éjszakák, füstbement évek. Nem is szerethets engem, akiben csak a zürzavar gazdag! Nem lehetek én »ura« a te nagyszerű életednek. Csak sajnálsz engem, csak szánsz engem...

— Mondd, Annabella, ugye már nem szeretsz... csak sajnálsz? — kérdezte és átfogta az asszonyt imádván. Zilált haja a homlokába lógott, könnymarta szemé: könnyörgő volt.

Az asszony tenyerét a férfi szájára szorította és elnézett az ablak felé: ha most kinyithatná, hogy beömljön a reggeli fény, megtörne ez a pillanat; elodázhathatna a választ... egyszerű volt a férfi karjában megfogott és szabad eselekvő. De a tekintet nem engedett, a gyöttrött arc felfelé fordulva várta a gyilkot: az igazságot, mely ritkán boldogít, de mindig dönt. Eldönti kettőjük ügyét is, mely titkosan régen ért már erre a döntésre.

— Felelj, Annabella, Nem bírom tovább. Őt évvel ezelőtt úgy indultunk együtt, — a fiatal mérnök és a festő — hogy egymást elragadjuk; út és cél volt előttünk. Te be is futottad ezt az utat. Én jelentéktelenné lettem. Te pályadíjakat nyertél; az én pályataimait visszasdobtál. Én is éreztem, hogy nem az igazi. Valami hiányzott belőlük. Ha csak asszony lennél, akkor se szerethetnél, mert nincs miért megbecsülnöd. Hát még így. Ne mondj ellent, tudod jól, hogy a mi együvéltartozásunknak más ad törvényt. A mi szerelmünk az alkotóerő lázából táplálkozott volna; a kifejezés szent elragadtatásából. Mi úgy indultunk, hogy ennek hitével kötöttük össze életünket. Az indulás pedig mindig kötelez. De csak én szerethetlek. Csak te váltottad be azt, amit egymástól vártunk... Én csak ígéret maradtam, belőlem nem meríthetél! Már régen magad járod utadat és magadból teremtesz. Hit és törvény szerint; enyém vagy Annabella: minden estén az én karomban alszol, mégis többet ad szonjás lelkednek Ábel... igen Ábel, a szobrász, akiben megvan az a kötömbökből életet kihánszó erő, ami belőlem hiányzik. A mi törvényeink szerint hát nem szerethetsz engem, Annabella; csak szánsz nagyon. Mert ha valaki, úgy te tudod, hogy milyen szánalomraméltó az, aki nem tudja véghezvinni, amit szeretne. Mondd ki! Mondd ki hát, hogy töled halljam; legyen teljes ez a mai reggel, — ha nem is úgy, ahogy szerettem volna —, mert ha nem mondod, tudni fogom, hogy ezt is csak szánalomból nem mondod. Mondd ki hát: igaz!

— Igaz, De...

— Nincs: »de«! Annabella, kérlek, most nyisd ki az ablakot, már világos van...

Karja lecsúszott a síma selymen, megborzonegott; majd az ablakhoz ment. Hallotta, hogy az asszony kiment és mögötte csendesen betevődött az ajtó. Sokáig állt a nyers fényben, szemben a csipős reggellel és nagy csendet érzett. Arra gondolt: ezzel a csenddel talán lehet majd úgy dolgozni, hogy csak azt »álmoldjas«, amit az Egyesült Építészeti Rt.-nél kérnek tőle. Semmi többet. És úgy látta, hogy eddigi életét egy telhetetlen kohó tüze égette salakká...

Annabella már kint ült a művésztelp kertjében; a gyűrülő lombok között napfoltok fényesítették síma homlokát. A nagyméretű vászonra nyugodt mozdulatokkal rakta fel esetéjével a színeket. A férfi most ébredt csendjének távolából nézte, hogyan fejezte ki Annabella arcát az alkotás boldog nyugalma és így fejezte be előbbi gondolatát:

— Az övét pedig: arannyá...

És Keresztes mérnök ezen a reggelen tudomásul vette és elviselte a legfájóbbat: azt, hogy a Teremtő őt kirekesztette a Titkok Titkából s csak annyit adott neki, amit pontos számfással akárci felmérhet.

A szőrmék tisztítása és megőrzése

Elmúlt a tél, búcsút vehetünk szőrme holmijainktól. Most van itt az ideje, hogy megvédjük prémjeinket ellenségek, a molyok ellen. Kövessük pontosan e szakszerű utasításokat, melyek megtanítanak bennünket arra, hogyan készítsük elő és rakjuk el szőrméinket a nyári pihenőre.

Először is zsirtalanítjuk a szőrméket. Tiszta edényben korpát melegítünk és a bunda gallérját, valamint a kézelőket a forró korpával erősen bedörzsöljük, mindaddig váltva a korpát, míg több zsirt már nem visz le. A korpát egy puha kefével kikéféjük a szőrméből, utána pedig egy ritkafogú fésűvel fésüljük, hogy az esetleg összetapadt szálak újra lazák legyenek. Ugyanígy zsirtalanítjuk a szövetkabátok szőrmegallérját és kézelőit is.

A zsirtalanított szőrméket egy asztalra fektetjük. Vékony pálcikával vigyázva, de azért elég erősen addig verezgetjük, míg több por már nem jön ki belőlük. Jól kirázzuk és benzínbe mártott puha ruhával átismítjük a szálakat.

A kiporolt fehér prémekeket úgy tisztítjuk, hogy terpentinesszenciából és finom gipszből hig oldatot főzünk és ezzel kenjük be a szőrmét. Amikor a felkent oldat már egészen száraz, kirázzuk a prémet és behintjük finom hintőporral. Ezután a szőrmét egy vékony pálcikával ütögetjük, hogy a fehér por egyenletesen lepje be mindenhol. Végül egy puhaszálú kefével alaposan kikéféjük.

Világos, de nem fehér szőrméket forró vízben áztatott korpával tisztítunk. A nedves, forró korpával bedörzsöljük a szőrmét, mindíg a szálak irányában haladva. Kirázzuk a korpát és melegített lanallal erősen átörzsöljük a prémet. Egy muszlin darabot forró, de száraz korpába mártunk és ezzel többször egymásután átismítjük a szőrmeszálakat. Legvégül magnézium-porral behintjük és utána nagyon alaposan kikéféjük.

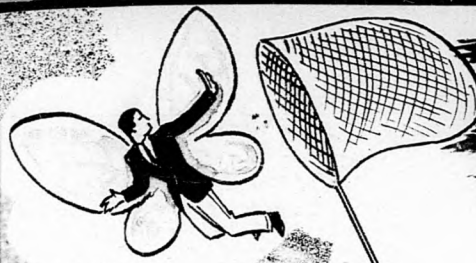
Sötét prémekeket, kevés vízzel elkevert, igen forró fűrészpórral dörzsölünk át, kirázzuk, majd ismét fűrészpórral bedörzsöljük, kirázzuk és kikéféjük.

Naftalin, globol, kámpor, mentol, levendula távol tartják a molyokat mindaddig, míg szaguk erősen átható. Amikor azonban szaguk elpárologt (2—3 hónap) a molyok hamar megöltájkák fészüküket a szőrmék között. Ezért tehát olyan vegyszereket kell alkalmaznunk, melyek hosszú ideig megtartják szagukat és meg is ölik a molyokat. Ilyen kiváló szer a formalin és a szénkénes, mind a kettő erősen beveszi magát az anyagokba és nemcsak, hogy távol tartják, hanem meg is ölik a kártékony molylepkéket.

A kitisztított szőrmeholmikat ujság-papírral vastagon kibélelt dobozokba rakjuk. A szőrméket behintjük vagy bespricceljük az említett szerek egyikével. Azonban világos és fehér szőrméket sem behinteni, sem bespriccelni nem lehet, mert ezek esetleg pecsétet hagynak maguk után. Az ilyen kényesebb szőrméket megővésánál a dobozba vatta-tamponokat helyezünk, ez nem más, mint, hogy a finom vattát bemártjuk valamelyik vegyszerbe, akár a naftalinba is. A vatta magában szívja az erős szagot és meg is tartja azt hosszú ideig. A szőrmék tetejét befedjük ujság-papírral és ráhelyezzük a doboz fedelét.

A szőrmésdobozt szekrénybe tesszük, mert fontos, hogy száraz, hűvös helyen tartsuk és főleg olyan helyen, ahol por nem érheti.

VAKMERŐ VÁLLALKOZÁS

I R T A :
J. M. PALMERINI

Vidámlelkű ember volt Alfredo Manzoni. De ha beszélgetés közben szóba került a házasság, nyomban elnémult. Jaj annak, aki így szólt hozzá: — No, Alfredo, nem nőülsz?

Az ilyen kérdésekre dührohammal válaszolt. És ez az ember mindezek ellenére mégis csak feleséghez jutott.

Egyszer alkonyatkor sétaközben észrevette, hogy egy elegáns limousine lépten-nyomon állhatatosan követi. A kocsiból kiszáll egy elegáns hölgy, aki minden további nélkül hozzájött. Alfredo meglepődve megállt.

— Kihez van szerencsém?...

— Edviga Landi-Corvisieri bárónő vagyok... Ön Manzoni doktor?

— Ugyvan... Alfredo Manzoni...

— Lenne olyan szíves és beülne hozzám a kocsimba? Elmondanék önnek mindent. Azt hiszem, hogy ön tökéletes gavallér. Kérésemet nem fogja visszautasítani.

A hölgy már ment is a kocsijához.

— Nos, doktor, — kezdte a hölgy, amint a kocsiban ültek, mely már el is indult, — a helyzet a következő. Van egy nagybácsim Amerikában. Multimilliomos, én vagyok az általános örököse. Azonkívül tekintélyes járadékot fizet nekem. Ez a bácsim igen vallásos. Tudja, hogy férjnél vagyok. Megjegyzem, hogy a férjem megtevésztően hasonlít önre. De ez az ember cégéres bitang, elvetemült...

— ...és a megtevésztésig hasonlít rám?

— Ugy van — mosolygott rá a hölgy. — Ez a gazfickó rászedett. Kitétem a szürét és végül Fiumében elváltam tőle. Remélem, megért.

— Hát persze..., de ha szabad érdeklődnöm... mégis csak szeretném tudni...

— Hogy mi dolga van önnek ezzel? Rögtön. A bácsikám ismeri a férjemet fényképről és most Rómába készül és ha megtudná, amitől Isten óvjon, hogy elváltam tőle, beszüntetné a járadékomat és kitagadna az örökségből. Ezzel pedig engem örökre lekötözne.

— Kérem, mit csináljak?

— Néhány napig ön vállalná a férjem szerepét.

Szegény Alfredo levegő után kapkodott.

Nem szabad visszautasítania, doktor — könyörgött a hölgy és kezeit tördelte. — Legyen könyörületes.

Alfredo zárkózott szíve linyílt a részvétnek.

Jól van, báróné, vállalom a szerepet. Igaz, szívem mélyéből ellene vagyok a házasságnak. Ez szolgáljon magyarázatul... És mit kell tennem?

— Fogadja köszönetemet doktor — mondta a hölgy és megfogta a kezét. — Beköltözik hozzám a holmijával és együtt élünk, mint két... jó pártás.

*

Most kezdődött Alfredo bőségben áradó élete. Soha nem volt szükében a pénznek.

A kis ebédlőben, amelyet egy kandalló árasztott el jóleső meleggel, Alfredo remek órákat töltött. A báróné szakácsa valóságos mesterműveket tállalt, melyek láttára a megrögzött házasságellenes férfi előítélete átváltozott.

Végre egy rádiógramm jelezte a bácsi érkezését.

— Végre! — szólt a báróné és megmutatta Alfredonak a táviratot. — Itt a bácsi. Néhány nap múlva meg lesz váltva, drága barátom.

Alfredo nem örült ennek. Annyira megszokta a gyöngéd együttléte, hogy a közelgő válás lehangozta.

— Ne túlozzunk, drága barátom. Utálom a házasságot, de önt nem. Ellenkezően, már most közlöm önnek, hogy amikor ez a komédia véget ért, kéni fogom az ön barátságát és a szépet fogom tenni életre-halálra.

— Igazán?! — felelte a báróné. — Erről szó se lehet, tisztelt uram és parancsolóm! Ön annyira unottnak mutatkozott, olyanmilyre kimutatva az áldozati bárányt, hogy ezzel engem alaposan megbántott.

A pályaudvarra mentek a nagybácsiért.

— Micsoda?! Még mindig nincsen trónörökösötök? Még két esztendőig engedélyezek néktek.

Ugy találta, hogy Alfredo egészen olyan, mint a fényképen, melyet annak idején kapott. Nyomban a legnagyobb jóindulattal viseltetett iránta.

— Mondd csak, voltaképpen mit művelsz naphosszat? Alfredo elpirult és zavart lett.

— Hát, tudja, a dolog úgy áll, hogy... eddig még nem találtam meg az igaz utat és...

A bácsi elővette csekkönyvét.

— Átveszed a képviselőtényet Olaszországra. Itt van tízezer dollár. Nyiss vele egy rendes irodát.

Átadta neki a csekket. Alfredo átvette és gépiesen zsebetette. A házasságkerülőt e végzetes papír látása mélyeséges gyávasággal töltötte el. Megölelte az idegen nagybácsit egy igazi unokaöccs lelkesedésével. Ebben a pillanatban jelent meg, vidám mosollyal, Edviga.

— Bravo, bravo! Milyen megható családi jelene!!

Este, amikor a két komédiás magára maradt, Alfredo mélabúsan vette elő a csekket és átnyújtotta a bárónőnek.

— Fogja, drága barátom. Ez az öné.

— Mi ez? Egy csekk, melyet a bácsi önnek adott?

— Ugy van.

— Talán nekem adta? Mi közöm hozzá? Férjem üzleti ügyeivel nem törődöm.

— De ha a bácsi bizalma az enyém, nem írhatok alá egy hamis nevet?!

— Azt is meg lehet oldani; ideadja nekem a csekket és én beváltom.

Alfredo hallgatott.

— Most kezdek szélhámossá lenni? — vetette fel magában a kérdést.

A bácsi három napra elutazott. Búcsúzáskor titokzatosan kijelentette:

— Elutazom, mert egy kis meglepetésem van a szímotokra.

Alfredo most már megfenelelt. Amikor egy reggelen fölébredt, olyan frissnek, vidámnak és boldognak érezte magát, mint eddig még soha, ezt be kellett látnia: bele-szeretett Edvigába.

Estére a bácsi visszatért.

— Holnap este, pontban nyolckor, megy végbe ünnepélyes bevonulásunk falusi lakunkba.

A villa valóban igen szép volt.

Megtekintették a termeket, szobákat, kamrákat. Az egyik faragott ajtó előtt a nagybácsi megállt.

— Ez a ti hálószobátok...

A fiataloknak elélt a lélekzetük, szólani se tudtak. Végre a báróné nyögőcsélt rémülten:

— A... ah... a hálószobánk?...

— Az, de ezt a szíveséget mégis csak megtehetitek nekem. A városban talán megjárja a külön lakosztály. De itt, falun... Nézzétek csak meg...

Beléptek. Az óriási szoba gobelinekkel volt díszes

— Nos, mit szölköztek ehhez? — kérdezte a bácsi büszkén.

— Pompás! — dadogta Alfredo nehezen.

A házasság ellenségét legyőzték. Diadalmasan nézett a bárónéra.

Amikor este egyedül voltak az óriási hálóban és nézték egymást, egyszerre csak azt hallották, hogy a szobára ráfordítják a kulcsot. A bácsi zárta együtté őket.

— Már most, doktor úr, — mondta a báróné komolyan, — ha valóban gavallér, nem tehet mást, szemügyre veszi az ablakpárkány magasságát és igyekszik, hogy valami puhára essék.

— Báróné, én jogász vagyok sohse voltam akrobata. Ön arra kért, hogy adjam a férje szerepét. Megtettem. De ebben a megállapodásunkban nincsen benne, hogy ki kell törnöm a nyakamat. Most én kérek szívességet...

— És pedig?

— Akar-e az igazi feleségem lenni?

*

Igy végződött ez a »vakmerő vállalkozás«...

A férfi a bűnös! — állítja a mai francia felfogás

Amióta Pétain marsall, már majd három éve, az összeomlott Franciaország élére állt, kormánya napról-napra erélyesebben hangsúlyozza, hogy a politikai erkölcsön túl a magánerkölcs és a családi élet érintetlenségét tekinti a nemzeti feltámadás egyik legfontosabb alapkövének. Ezért is választotta a „Travail, Famille, Patrie” (Munka, Család, Haza) jelmondatot azok helyett a fogalmak helyett, mint „Liberté, Égalité, Fraternité” (Szabadság, Egyenlőség, Testvériség), melyek szerinte csupán *fogalmak* maradtak és nem tudták megakadályozni Franciaország tragédiáját.

Az agg marsall munkatársai tehát szívós munkával törekszenek, hogy a franciák lelkeiben megszilárdítsák a családi élet érzékét, de nemcsak a materialista felfogás szerint vett családi összetartást, mely a föld, a vagyon, a bankszámla növekedésében látja a család felvirágozását, hanem azon lelki és szellemi javak fontosságát akarják a széles rétegekkel megértetni, melyek nélkül elveszettek látják a nemzetet.

A törvényhozás is minden eszközzel támogatja a család védelmét és alig múlik el nap, hogy a lapok ne közölnének egy-egy újabb rendeletet, mely ezt a célt szolgálja. Az utóbbi időben ez az irány egy újabb szempontot is hangsúlyoz, mely, nyilván, a mindennapi élet színpadán erősebben előtérbe lépett. Ez a szempont a *hadifoglyok itthonmaradt családjainak életét érinti* és mindenekelőtt a hadifoglyok feleségeinek erkölcsi életével függ össze.

Úgy látszik, a majd hároméves magány sok asszony érzelmi életében mélyreható megrázkódtatást idézett elő és amint már a másik háborúban is tapasztalhattuk, felborított sok apa és kenyérkereső nélkül maradt tűzhelyet. A fegyverszüneti francia kormány ebben a kérdésben a legszigorúbb álláspontot helyezkedik és valósággal *drákói* rendeletekkel igyekezik az ilyen botlást és eltévelyedést megakadályozni. A lapok nyilvánosan is tárgyalják a rendeletek ellen történő vétkeket és ezt a kérdéscsoportot, a „Hadifoglyok otthonának védelme” gyűjtőcím alatt ismertetik.

Érdekes azonban, hogy a marsall kormánya, a katonai vezetés alatt állván, lovagiasan a *férfi* felelősségét hangsúlyozza ebben a kérdésben. Így például, törvénytelen viszony esetében, elsősorban

a *férfit* bünteti, aki hadifogly feleségével él együtt és az asszonyt csak akkor sujtja, ha maga a férj tesz feljelentést, míg a barátot akkor is üldözendőnek nyilvánítja, ha bármilyen oldalról történik meg a feljelentés. A gyakorlat azt bizonyítja, hogy a legtöbb esetben a hazatérő férfi fedi fel a törvényszék előtt a tényállást és a napokban részletes beszámoló jelent meg a lapokban arról a törvényszéki tárgyalásról, melynek folyamán egy hazatért hadifogly emelt panaszt felesége hűtlensége miatt és az asszonyt kétévi börtönre ítélték, míg barátjára magas anyagi kártérítést szabtak. Egy másik esetben a megcsalt férj majd 50.000 frank kártérítést kapott, a vádlott párt pedig kétévi börtönbüntetésre ítélték.

Még azokban az esetekben is, melyekben az asszony bűnössége bebizonyosodott, a lovagias francia törvényszék igyekszik számára enyhítő körülményeket találni, mint például minap, amikor a férj csak jóval hazatérte után tette meg a feljelentést és így a bírák azt taglalták, vajjon érvényes-e még mindig a „hadifogság” körülménye, vagyis nem esik-e ez az eset már a polgári törvénykezés hatásköre alá, hiszen egy, több hónap óta itthonlévő férj, már alig élvezheti a hadifoglyok számára biztosított, fokozott erkölcsi védelmet.

A nőkkel szemben elfoglalt állásponttal összefüggésben, a francia igazságszolgáltatás nyilván azt tartja, hogy majdnem mindig a *férfi* hárul a felelősség és a nők, akik férji védelem nélkül maradtak, nádszálként imbolyognak a szélben és inkább „alanyok”, kik engedhetnek talán a kisértésnek, mint cselekvő egyének, kiket felelősségre lehet vonni.

Vannak ugyan vidékek, ahol „helyi felfogás” szerint, kérlelhetetlenül üldözik a nők eltévelyedését és multkor, az egyik vidéki újság, „szegényfa” felállítását követelte, melyhez felelevenítve a középkori szokást, nyilvánosan odakötnék a hűtlen feleségeket.

Franciaországban azonban, nemcsak a családi tűzhely erkölcsi védelmében látják a hadifoglyok védelmét, hanem az élet minden, még legapróbb megnyilatkozásában is, a *hadifoglyok szempontja megelőz minden más szempontot*. Így például a törvényszék a napokban egy 21 éves fiatalembert *életfogytiglani kényszermunkára* ítélt, mert megdézsmálta a

hadifoglyoknak küldött csomagokat, sőt egy fiatal munkásnő, ki saját bevallása szerint „nyalánkságból”, ugyancsak édeségeket csent a hadifoglyok csomagjaiból, hasonló szigorú büntetésben részesült és a bírók ítéletükben külön megokolták, hogy az ilyen bűncselekmény, melyre más esetben enyhítő körülményt alkalmaznának, abban a percben, hogy hadifoglyokkal szemben követik el, a haza elleni véteteknek minősítendő.

Ezzel párhuzamosan, minden cselekedet, minden kezdeményezés, mely hivatva van a hadifoglyok itthonmaradt családjain könnyíteni, rendkívüli megbecsülésben részesül és azokat az orvosokat, kik a Németországba induló munkások egészségi állapotát vizsgálják és minap, tiszteletdíjukat, 250.000 frankot átadtak a hadifoglykérdések főmegbízottjának azzal a kéréssel, hogy juttassa el ezt az összeget azoknak a feleségeknek, kiknek férje még hadifogságban van, tündöklő példaképpen állították oda a nemzet színe elé.

A francia felelős körök valósággal hősi harcot folytatnak, hogy megmentsek az *egységet* és megőrizzék a kapcsolatot, mely az itthonmaradt családokat, a több mint egymillió Németországban lévő franciát összeköti. Színitársulatok, színészek és színésznők majd hetenként indulnak Németországba, hogy a hadifoglytáborokban francia nyelvű előadásokat tartsanak, hiszen Pétain marsall, mint *katonai*, a mult háború tapasztalataiból tudja, hogy milyen fontos az együvé tartozás, a szoros összefüggés érzése, melyet az immár több mint két éve idegenben élő hadifoglyokkal, kell őrizni.

Eppen ezért az akta-bürokratizmust, mely még a hadifoglyok ügyeihez is hozzáférközik, a francia éles kritika fokozott szigorral tárgyalja és multkor, az egyik újság első oldalán, feltűnő címmel és kerettel a következő hírt ismertette:

„Az egyik hazatért hadifogly elmegy a Hadifogly Bizottsághoz, hogy kivegye élelmiszerjegyeit. Átadja:

1. a német hazatérő igazolványát,
2. a francia hazatérő igazolványát,
3. katonai zsoldkönyvét,
4. az 1939. évi mozgóstási parancsát.

A hivatalnok átnézi a papirokat, belekezd az élelmiszerjegyek kitöltésébe, de pár perc múlva gonderhelten felnéz és megkérdi:

— Nincs valami személyazonossági kormánya?”

A lap nem kommentálja az esetet, de megjegyzi:

— „Nincs hozzáfűzni valónk!”

BARÓ DOBLHOFF LILY

DAYKA MARGIT:

„Van-e ma szebb feladat, mint az embereket felvidítani?”

A diván sarkában kuporodik Dayka Margit, boglyas haja belelóg a szemébe. Könyvekkel ágyazza körül magát. Giono- és Giraudoux-regényekkel: francia írkat olvas. Lelkesedik a jó könyvért, az igaz művészetért és az apró kis árnyalatokért. Csupa ösztön és finom érzékenység. Úgy ül itt, mint egy kis diáklány. Arcán se festék, se púder és meglátszik rajta, hogy a ruhájával se sokat törődik. Amikor beszél, bugyog belőle a közvetlenség. Felhúzza a szemét, ráncolja a homlokát, nagyokat nevet és gyöngéden elérzékenyül. Nem hiú, nem az érdeklí, hogy kecsesen üljön. hanem arra figyel, amit mond.

— Örül-e, hogy vígjátékban játszik? — kérdezzük tőle.

— Nagyon örülök, szeretem ezt az édes, hamvas, bolondos figurát, ezt az igazi Vaszary Gábor-szerepet. Általában csak a végleteket szeretem: vagy a harsányan vidám vígjátékokat, vagy a sötét drámát. Ez a két véglet van meg bennem is: vagy olyan jókedvű vagyok, hogy majd kiugrom a bőrből, vagy előnt a szomorúság. A középutat nem ismerem.

Mosolyog:

— És annak is örülök, hogy ilyen kitűnő partnerrel játszom, mint amilyen Hajmássy. Sohasem vágyódtam arra, hogy szólólista legyek a színpadon. Rendkívül fontos számomra, hogy a partner is jól játsszék. Különböztetem tudom beleélni magamat a szerepbe, publikum leszek, figyelem és kritizálom a partnert.

Felugrik a diványról:

— Minden este olyan boldog vagyok, amikor a nézőtérben nevet a közönség. A nevetéshöz az kell, hogy a színész is nevessen. És van-e ma szebb feladat, mint az embereket felvidíteni? A közönség ma éhes a nevetésre, halás minden mulatságos szóért és azért, hogy kikapcsolódik egy kis időre a mindennapi gondokból.

Elkomolyodik:

— A frontzínházba is azért mentem, hogy nevettessek. A katonák nem jöhettek el, azért én mentem hozzájuk. Életem legnagyobb élménye volt ez a kirándulás. A fronton tökéletesen megértettem és magamba szívtam a katonák szellemét. Leszoktam a kényeskedésről és arról, hogy fölöslegesen izgassam magamat.

— Hogy visszatérjünk a darabra, mi a véleménye: udvarolni fölösleges?

— A nők szeretik az udvarlást, a szép szavakat, a gyöngéd tekintetet, elkábulnak, felolvadnak ettől. Én kivétel vagyok: nem sokat törődöm az udvarlással, nevelésnek érzem.

— És a darab másik problémájáról, a feltétlen őszinteségről hogyan vélekedik?

— Egyetérték Vaszary Gáborral. A tökéletes őszinteség sokszor zavart okoz, az ártatlan kis hazugság nem bűn és néha elkerülhetetlen.

— Mit szeret jobban, a színpadot vagy a filmet?

— A színpadot. Filmen egyszer eljátszom a szerepet és soha többé nem tudom korrigálni. Amikor megnézem magam a filmen, mindig bosszankodom, arra gondolok, hogy ezt nem így kellett volna csinálni. Színpadon minden este másképpen játszom, tulajdonképpen csak a huszadik előadás után érzem, hogy a szerepben megtaláltam önmagam. Szeretek úgynevezett szériát játszani, akkor kipróbálom a különféle színészi lehetőségeket. Szövegben sohasem rögtönzök, mert az író nem azért írta meg olyan nagy gondal és verejtékkal a művet, hogy önkényesen változtassam rajta. De az apró, kis színészi rögtönzések élénkítik a szerepet.

Kitárja a karját és csak kis szünet után válaszol, megfontoltan és komoly hangon:

— Nem is tudok minden este egyformán játszani, mert a hangulatom nagyon befolyásol. Néha duhaj, jó kedvem van, máskor el vagyok keseredve és ezt a közönség mindig megérzi rajtam. Az ilyen hangulatváltozásoktól színesedik

a figura, nem fontos, hogy a nézőtérben mindig ugyanazon a helyen nevéssenek vagy sírjanak.

— Szereti a tapsot?

— A nyitászíni taps zavar és ki-zökkent a szerepből. Lehetőleg vigyázok arra és úgy játszom, hogy ne tapsoljanak bele a mondatba. A sikernek másféle jelei is vannak, mint a taps. Nem ez a leglényegesebb.

— És a kritika?

— A jó kritikának örülök és a rosszból mindig tanulok. Nem bosszant, ha összeszidnak, nem vagyok gép, megesik, hogy hibázom.

— Mikor határozta el, hogy színésznő lesz?

— Hároméves koromban. Frottirtörülközött csavartam magam köré és újságpapírból készült legyezővel pávázkodtam. Végigvonultam a szobán és azt mondtam, hogy színésznő vagyok. Én fedeztem föl magamat és én verekedtem ki magamnak mindent. Magamra voltam utalva. De ez nem ártott meg nekem. Az élet harcában megerősödik az ember és gazdagodik a lélek.

— Milyen szerepet szeretne játszani?

— A Sasfiókot és a Faust Margitját. Tulajdonképpen a drámában érzem magam csak maradéktalanul színésznőnek. A dráma lelki fürdő számomra.

— És az operette?

— Szeretek énekelni, talán azért, mert nem tudok.

— Szabadidejében mit csinál?

— Olvasok. Falom a könyveket. Néha átolvassom az éjszakát és reggelre dagadt szemmel kelek föl. Valami olthatatlan szomjúság hajt a betűk felé. Újabban franciául is tanulok. És a magyar népzenevel is foglalkozom, rajongok Kodályért.

— És a háztartás?

— Ami másnak munka, az nekem pihenés. Feüldít és megnyugtat a házimunka. Nagyon szeretek és jól tudok főzni. Nagy művészetet látok abban, ha egy asszony feketel állít össze. Csodálom azokat a nőket, akik nem törődnek háztartásukkal. Ha nem lennék színésznő, reggeltől-estig elpepecselnék a háztartással.

— A ruhák?

— A színpadra minden egyes hajszálamat kifényesítem. Egy órával az előadás kezdete előtt megyek be a színházba, gondosan kifestem magamat és mindent elkövetek, hogy csinos legyek. A legnagyobb figyelemmel válogatom ki színpadi ruháimat is. A magánéletben erre nem marad energiám. A színházba viszem minden erőmet és képességemet és amikor hazajövök, otthagynom az öltözömben. A színpadon kívül nem bánom, ha kócos a hajam, ha rossz a ruhám, ha nem divatos a kalapom. Emiatt sok jogos szemrehányást kapok. Nekem nagyon tetszik, ha egy nő szép és elegáns, tulajdonképpen ez minden nőnek kötelessége is. De valahogyan a polgári nőnek ehhez inkább van türelme és kedve, mert öltöz-

ködési vágyát nem éli ki a színpadon, mint a színésznő, aki minden este kiáll a közönség elé.

Elhallgat. Belemarkol a hajába. Aztán folytatja:

— Tudom, fontos az öltözködés, de nem a legfontosabb. Nemcsak a szép ruhával hódít a nő, vannak más eszközök is. A kedvesség, a figyelem, a jóság néha többet ér, mint a legdíszebb toalett.

Megmelegsik a hangja és szinte bársonyosan bűg, amikor halkán befejezi vallomását.

— Ez az úgynevezett hódítás, a szerelem, titokzatos valami. Kimerítetlen téma. Sokat hallok, hogy ma a nő más, mint régen volt. Ebben nem hiszek. A nő mindig nő volt és mindig az is marad. És ha jó az ösztöne, akkor mindig megtalálja a helyes utat.

Egyetértünk azzal, amit mond és máris elbúcsúzunk, mert nemsokára kezdődik az előadás.

Honnan ered a

PAPUCS- URALOM?

Azokra a férjekre mondják, hogy papucsuralom alatt állanak, akik... de hiszen ezt mindenki tudja. Kissé néha túlzásba is viszik a dolgot, különösen azok a férjek, akiknek a feleséggel szemben való gyöngédségük némi kívánnivalót hagy fenn. Ők azok, akik könnyen rásütik a »papucshős« bélyegét olyan ismerőseikre, akik korántsem papucshősök, mindössze az a bűnük, hogy nem hajlandók résztvenni valamelyik lumpkompanya mulatozásaiban. Ezek még nem papucshősök, nem állanak papucsuralom alatt, legfeljebb jó családapák és kerülnek a léha életet s viselik lump cimboráik papucsuralmi bélyegét. De hol vannak még ezek a papucsuralomtól? Különösen attól a papucsuralomtól, melynek járaiban szegény Cholm Le-Ville márki »sínylődött«, az az úr, akinek szerepléséből származik az a fogalom, melyet papucsuralomnak neveznek.

A meghatározás ugyanis La-Ville márki papucseréből ered, 1758-ból.

Ebben az évben egy Fellaut nevű párizsi lábbelikészítő 1500 frank erejéig pert indított Cholm Le-Ville márki ellen, aki neki — mint beadványában elpanaszolta — háromszáz papucs árával, 1500 frankkal tartozik.

A bíróság megidézte Le-Ville márkit, akinek perén azután egész Párizs kacagott s rányomta a papucshős bélyegét azokra a férjekre, akik azóta is »papucs alatt« állanak. Az, hogy papucs alatt él egy férj, a közfelfogás szerint olyan állapotot jelent, hogy a feleség apró papucskáját tartja a nyakán s emiatt moccanni sem mer másként, csak ahogy a nyakán levő papucs kormányozza. Nos, a helyes értelmezés nem ez, legalább is nem egy ilyen nyakon levő papucs uralmából született a meghatározás.

Cholm Le-Ville márki így adta elő a bíróság előtt élete folyását.

— Ott hibáztam, — mondotta — hogy mikor feleségemet nőül vettem és új lakásunkba költöztünk, minden szeszélyét teljesítettem. Dehát... Istenem, olyan szépen kért mindenre, nem tudtam kéréseit megtagadni. Hogy a tárgynál maradjak, a hálószobámba, az ágy elé készítették ki az első pár papucst, amit tudtom nélkül rendeltek ettől a tisztelt úrtól. Ezt a papucst kellett a lábamra húzni reggel, mikor az ágyból felkeltem. De hamarosan kiszült, hogy ez így nem jól van. Feleségem egy második pár papucst is rendelt s megkért, hogy ne abban a papucsban sétáljak a szobában, melyet akkor húzok fel, mikor az ágyból felkelek, mert lehetetlen »állapot«, hogy sétatapucsból lépjek a patyolatágyba. Ezt is megtettem. Jött azután a harmadik pár papucs, a küszöbre készítve. Ebbe kellett belelépnem, ha átmentem reggelizni a másik szobába. A negyedik pár papucs a fürdőszoba előtt állt, az ötödik a szalon előtt, a hatodik az olvasószoba előtt, a hetedik az előszobában, a nyolcadik a kártyaszoba küszöbén s valamennyi — s ez volt bennük az »édes« és az elviselhető — külön színű: zöld, piros, sárga, kék, lila; bordó, fehér, egyszóval harmonikus színegyveleg a papucsaim birodalmában. A végén oda lyukadt ki a dolog, hogy már a portásfülkében le kellett vetnem a cipőm és papucst húznom, nehogy a folyosó szőnyegét rontsam vagy piszkítsam. Ezt a kapualatti papucst fel kellett cserélnem egy lilaszínűvel a folyosón, az előszobaját előtt egy zölddel, a nappali előtt egy májzínűvel, ezt az ebédlő küszöbén egy vérvörössel és így ment ez szakadatlanul. Már majd beleőrültem a papucsokba, de feleségem még mindig nagyon szépen kért, hogy tegyem meg a kedvéért, mert mindez nem túlzás, csupán higiénikus eljárás és esztétikai követelmény. Mikorra magamhoz tértem, már tele voltam papucssal, valóságos papucserdőben utaztam. Megpróbáltam tiltakozni az oktan »sanyargatás« ellen, ekkor azonban már észrevettem, hogy akaratlanul bábbá váltam a feleségem kezében s nemcsak ott és akkor váltok

papucst, amikor parancsolja, hanem minden életmozzanatomat ő irányítja s én csak cammogok és döcögök a papucsokban aszerint, ahogy ő dirigál. Először felháborított ez a korlátlan uralkodás, de azután megadtam magam a sorsnak, mert rájöttem, hogy ez az állapot tulajdonképpen nagyon kényelmes helyzet. A feleségem boldog volt, hogy minden úgy történik, ahogy ő akarja, valójában pedig én mégis azt csináltam mindig, — inkább persze házon kívül — amit én akartam. Adtam az ártatlant, lötyögtem, döcögtem a papucsokban — de csak otthon. Miután tehát én lényegében egy báb vagyok, papucsuralomban sínylődő báb, nem fizettem ki a papucsok árát és nem is fogom kifizetni. Feleségem rendelte, fizesse. Egy suszternek lehetne annyi esze, hogy ne szállítson háromszáz pár papucst három év alatt egy megrendelőnek — hitelbe. Tudhatná, hogy ez a hely vagy bolondok háza, vagy felelőtlen személy a ház ura — perelje a feleségemet.

Ez a papucsuralom története. Mondani sem kell, hogy a suszter a pénzt végül mégis megkapta, de a dolog lényege nem ez. A dolog lényege az, hogy érdemes-e egy férjet papucs alatt tartani, vagy nem érdemes. A márki azt mondta, csak otthon döcögött a papucsokban, házon kívül — papucsmentes volt.

Dr. Weiding, a neves pszichiáter foglalkozott különböző műveiben ezzel a problémával s a következő megállapodásra jutott:

— Kétféle férjtípus van. Az egyik csak megjártassa, csak szimulálja a felesége előtt, hogy elfogadta és honorálja a papucsuralmat, valójában pedig csak bazsalyog a bajusza alól és a papucst szintén csak otthon viseli. Ezek a férjek művészeivé válnak a füllentésnek s miután kitapogatták feleségeik gyöngéit, ha baj van, mindig megütik ezt a gyöngéd hűrt és elsimitották a legalaposabb gyanút is. Ezek ismertetőjele — Weiding szerint — az, hogy „gyanúsán“ gyöngédek, túlzottan hízelgők és ajándékozók, különösen, ha olyan utakról térnek haza, ahol az utak görbécskéi voltak. Viselik a látszatpapucst, mert ez békét és nyugalmat jelent otthon s csak arra vigyáznak, hogy a papucsból a lóláb ki ne lógjon. Erre az esetre is fel vannak fegyverkezve mindenféle védőpajzsral, melyek legfőbb ereje az, amit a feleség hisz, hogy ő korlátlanul uralkodik férje felett. A férj igyekszik megtartani ezt a látszatot csorbítatlanul s nem történik semmi baj. Tulajdonképp ez a legideálisabb állapot, mert — a lélekbuvár szerint — nem a valóságok a fontosak, hanem az illúziók.

— A másik férjtípus, aki valóban fél a feleségtől, nem vét a papucsuralom ellen, ameddig ilyesmire alkalom nem kínálkozik. Gyámoltalan gyermekeknek nevezi dr. Weiding ezeket a férjeket s hozzáteszi: más szempontból is olyanok, mint a gyermekek, akitől mindent tiltanak s mohón nyúlnak a tiltott dolgokhoz, ha a kínálkozó alkalom így hozza. Végeredményben tehát a papucsuralom csak képzelt hatalom s alapjában véve nem sokat ér. Látszat az egész s miután ezt a férjek is tudják, engednek a látszatnak a családi béke kedvéért. Ezért van, hogy kivétel nélkül papucs alatt van egy kicsit minden férj, még az itt nem említett harmadik típus is, mert tudatalatt is érzi, hogy valamivel kárpótolni kell a feleséget, a nőt, azért a sok hátrányért, amelyben a férfivel szemben vannak, a férfiak által kormányzott világban. Az egész papucsuralom tehát nem sokat ér, de néha az illúziók is valamik. Hisz az élet sem egyéb — mondta Weiding tanár, — színes, tarka illúzió. Módjával azért sohasem árt egy kis papucs — fejezi be a professzor, — mert a nő kötelessége az is, hogy rajta tartsa gyöngéd kezét az olyan nagy gyermekeken is, mint amilyenek a férjek általában.

Otói Afrikában tea

IRTA: MEGYERY ELLA

Mostanában, mikor a sajtót s az emberek képzeletét Észak-Afrika foglalkoztatja elsősorban, beszélhetünk kicsit a teázás szertartásáról is ezen a fekete földrészen.

Mert érdekes, hogy afrika-újoncok rendes tévedése kávéért keresni ott is, mint a Balkánon vagy Keleten, pedig az észak-afrikai arab, berber, beduin egész nap szürcsölt itala, frissítője, néha minden tápláléka nem a kávé, hanem a tea.

Libiában, Tuniszban, Marokkóban, megszámlálhatatlanszor üldögéltem a kopott gyékénydarabon, ami részint mint kanapé, részint mint tea-asztal szerepel a bensülött five-o'clockokon. A külföldiek számára berendezett kávéházakban persze, párnás-szőnyeges ébenfabútorok, festett, cirádás, arabeszkes fülkék, színes-üvegű keleti lámpák fokozzák az ezeregyéjszakai hangulatot, a kipróbált afrikajárót azonban nem szédítik meg az ilyen idegenfogó giccsek s többrebecsüli azt a teázást, aminek kelléke alig más, mint a már említett nádszőnyeg s egy parázzsal föltött agyagfazék, amelyet lapos dróttálcára állítanak. Kékmázás, füles pléh-kannában fő a víz s benne a tea, mert ezt itt nem forrázzák, hanem főzik, méregerős, keserű esszenciát készítenek belőle s ezt többször átöntik, keverik, míg a bronzvörös lé arany színűvé válik s a vendéglátó teletöltögeti vele a vastag, alig borospohárnyi üvegpucikákat.

Kockacukor helyett süvegucukor szerepel, amelyet a gazda tördel szét és nyújtja át kinek-kinek a darabkákat, rendesen annyit, hogy a tea valóságos sziruppá sűrűsödik, mert az arab guszthus éppen olyan barátja édesben a túlédésnek, mint zsírosban a túlzsirosnak. Az ízeket fokozni, bonyolítani is szeretik erre felé, s így a teába is különféle aromákat kevernek, leginkább narancsolajat, vagy friss fodormentaágát, esetleg néhány illatos narancsvi-

rágot. Marokkóban a ménta, Tripolisban az úgynevezett amerikai mogyoró pörkölt magvai népszerűek az európai rum, citrom, tejszín helyett, de nagyon szegény arabok megkínáltak már olyan „teával” is, amelyet ennek a mogyorónak a héjából főztek s ezt a fanyarízű csipősséget úgy tudták felajánlani, olyan méltósággal és szívéllyel, akár egy vendéglátó nagyherceg...

Eleinte persze, szokatlan az arab tea, ez a fűszeres, szagos, túlforró és túlédés ital s az idegen mindig hibákat csinál az arab etikettel is. Később aztán megtanulja, hogy nő részéről legnagyobb illetlenség a gazda vagy teázótárs iránt: a tálcára, vagy gyékényre visszatenni az üres csészét — egyenesen az ő kezébe kell adni!

Arra is rájön az ember idővel: tulajdonképpen nem is maga a teaivás a fontos, hanem az egész művelet ceremóniája, idegekbe-tört ritusa és hagyománya, már-már a vallási szertartásosság határán... a csendes, nyugodt, üldögélés a pálmalegyezővel fújtott parázs körül, a lassú kortyok közt elejtett egy-két szó, a pihenő és pihentető tétlenség, az a passzív és bölcs semmitnemakarás, amitől oly irigylésreméltó fölénytel tud csillogni az a sok álmosfényű fekete szempár...

A hosszú, néma északi teázgatósokra kellett gondolnom az afrikai arabok mintás teapoharai mellett... a messze, fent, Észtorországban, orosz emigránsok társaságában lemorzsoló órákra, mikor Russia száműzött árvái ugyanolyan mindenből kikapcsolt elmerüléssel ülték körül a horpadt rézszamovárt... és maig sem értem ezt a megfoghatatlan rokonságot, ezt a titokzatos lélekközösséget Észak és Dél, Európa és Afrika között...

MÉG HA NEM IS SZÜLETETT SZÉPNEK

SIKEREI LESZNEK...

ha arcbőre mágnesként vonzza a tekintetet! Nem minden »hódító nő« igazán szép! Nem minden sztárunk klasszikus szépség! De figyelje meg, Asszonyom, az arebőrűket... mindig hibátlan, üde és vonzóan szép. Ez sikerük egyik legmélyebb titka.

Adja meg, Asszonyom, magának is a sikernek ezt a lehetőségét! Az eszköz rendelkezésére áll! Az új Hormocith púderrel olyan kozmetikum került forgalomba, amely Önnek is biztosítja az érvényesülés előfeltételét: az üde, szép arcot még akkor is, ha arebőre száraz, vagy érzékeny. Az új Hormocith púder ugyanis már kifejezetten a száraz arebőr számára készült, bőrtápláló Hormocith krémet tartalmaz, nem szárítja a bőrt és a legszárabb arcon is egész nap kitűnően tapad.

Ne kísérletezzék tehát, ez a nagyszerű készítmény szinte új életet lehel a bőrébe, felrisszítja a fáradt vonásokat és évekként fiatalítja az arcot.

Használjon, Asszonyom, Ön is Hormocith púdert és már az első alkalommal tapasztalni fogja, hogy ez a nagyszerű készítmény, a maga üdeségével mágnesként vonzza a férfiak tekintetét és még ha nem is születnek szépnek, a Hormocith púder használata Önnek is elismerést, társasági körülrangot, sikert és boldogságot fog jelenteni! — Beszerezhető szaküzletben. Nagy doboz 5.12, takarékdoboz 8.53. Magyarországi főraktár: Dr. Blitz drogeria, Budapest, Vilmos császár-út 23/a.

TAKÁCS ANNI
SZALON
IV., VÁCI-U. 3
MODELLJEI
*
KALAPOK:
FRANKIRMA
IV., VÁCI-U. 20

Fekete harangszabású szoknya osztrigaszínű, kézitestű ujjas felsőrészsel

Barna, vasalatlan, ráncokbarakott szoknya, drappelejtű lumber-jackszerű blúzzal, a zsebekben szamárfej-gombok

Barackdrappszínű selyem zsrözetiruha, bőven ráncolt elővel, aranyszín alsóruhával

Tégla színű szövetruha tűzéssel díszítéssel

OVÁRY ISTVÁNNÉ
RUHÁI
PAPP JULIA
SZALONBAN
IV., VERES PÁLNÉ-U. 30
KÉSZÜLTEK
KALAPOK:
FRANKIRMA
IV., VÁCI-U. 20

Féher-barna nagykockás, elöl végiggombos ruha, barna kabátkával

Pépita, kissé húzott, elől szemberáncos szoknya, barna argóra lumber-jackel, vajszín selyem ingblúzzal, monogrammos övvel

Drapp jerseyruha széles barna antilopövvel

Galambszürke szövetruha széles zöld antilopövvel

Különleges szabású saígalléros szürke boyszövet kabát, két bevágott zsebbel

Ultrapiros szövetruha, fehér nagy pikégallérral, fehér szattyánbőr övvel, rajta ötletes püder- és rúzstartóval

Divatképeink

Pepita, pepita, pepita!

Az idei tavasz nem a hóvirág, hanem a pepita jegyében nyílik. Soha annyi kockás, sötét, pepita szövet még nem volt, mint most. Csakhogy ezzel a pepitával is ügy vagyunk, hogy még mai kenyér és zsirjegy világban is fogyókúrát kell tartani melléje...

A fehér pikégallér az idén rákerül minden ruhára. Azelőtt csak sötétkéket és feketét élénkítettek vele. Ma a pikégallér ott virít a zöldön, a rozsdabarnán, a mustársárgán, a kockáson, a pöttyösön, a kézzel festetten. Talán azért, mert nincs piké, vagy legalább is nagyon kevés. Az egész várost végig kell vadászni egy-egy gallerravalóért. Azon a remek négyzetes angol ruhán is feláll, nagy pikégallér van. Ez az új gallérforma.

Remek szoknyaforma az az erősen húzott és harangos kétoldalt a két zsebbel, amelyet több ruhán is megtalálhatunk a képeken. Megjegyzem, ugyanezt a szoknyát önálló szoknyának is meg lehetne csináltatni blúzokhoz. Jó ötlet feketéből, háromnegyedes ujjú blúzzal, így társaságba való ruha, pulloverrel vagy egyszerű blúzzal esetleg télről maradt lomberjakkal.

A háromnegyedes ujj megint kísért. De csak annak a nőnek áll jól, akinek szép a keze és gömbölyű a karja.

A legjobb ruha — jó ruha az, ami hordható, sőt a leghordhatóbb, tehát délelőtt, délután, este — az a drapp-elejtű, háromnegyed ujjú barna ruha, amelynek lomberjakk-szerű a blúza. Ezt a ruhát minden színből meg lehet csináltatni és jó lesz, tehát sötétkékből világoskékké vagy ciklamenszínűvel, esetleg mogyorószínűvel. Feketéből türkiszszínnel és fehérrel. Sötétzöldből barnával.

Kis kocka, nagy kocka, hiába, az idén ez a nők tavaszi bolondériája. De nagykockás ruhába csak a kislányukat öltöztessük, mi magunk inkább a pepita mellett maradunk, amelyből egy bő harangos szoknya, sötét, könnyű szövetből készült lomberjakkal és fehér ingblúzzal csinos és elegáns. Legfeljebb, aki túlságosan kritikus szemmel nézi saját magát, az vegyen fel egy erősebb esipőszorítót.

Tűzéssel díszítik a ruháknak nagyrészt. Ez a tűzés mindig ugyanolyan színű, mint a ruhaanyag, csak ritkán merészkednek elütőszínű fonalat használni a tűzéshez, mert hiszen az nagyon erősen kihozza a kontúrokat, tehát csak nagyon keresű nőknek való.

Iskolapéldája annak a szövetruhának, amelyet az idén társaságba, vacsorára, sőt nagy premierekre is kifestélyi helyett viselnek, az a szürke szövetruha, amelyet tenyéryi széles zöld öv díszít. Ennek a ruhának az eleganciáját az anyag finomsága és a varrónő tudása adja meg, tehát csak nagyon finom anyagból és nagyon jó varrónőnél lehet elkészíttetni. Bármilyen színű! De ne sötétből. Kis fátalos kalappal, az elegáns dáma rendkívüli alkalmakra való toalettje.

Az új tavaszi kabát színe az idén csak egészen világos. Szürkés és drappos árnyalatok. Mindenki olyat választ, amilyen a ruhája, a cipője és a táskáéhoz. A kabát nagyon bő és erősen derekban szabott.

Izsáky Margit

Szépségápolás

Nyári kozmetikai tanácsok

A közeledő nyár sok gondot okoz a hölgyeknek. A harisnyanélküliség, a strandolás, tenniszezés, mind komoly gondok akkor, ha a természet kissé mostoha volt. márpedig hol van az a nő vagy férfi, akinek ne volna valami takarni valója.

Az arcon keletkező szeplők és májfoltok megelőzésére kell tavasszal először gondolnunk, mert ha nagyon elszaporodnak, akkor nehezebb a kezelésük, mint az ellenük való védekezés. A jó, fényvédő krémek, olajok és púdereket nagyon fontos kozmetikai cikkek kora tavasztól késő őszig, mert a testfelület különböző részeit elcsúfító szeplők sok szomorúságot okoznak. Komoly légések következményei a fehér foltok, a festékanyaghiány, amelynek kezelése hosszú hónapokat igényel és próbára teszi a szépségüdvében szenvedő egyén türelmét.

A lábakat elcsúfító főlegesen hajszálakat a koratavaszi hónapokban kell kezelésbe venni, ha szép, sima lábbal akarunk megjelenni a strandon, vagy ha a külföldön már teljesen bevált és megszokott harisnyanélküliség divatját követjük. Egy kis türelem és áldozat árán hajszálakkal borított lábak helyett irigyelt, szép, sima lábbal járhatunk. Ha nagyon szép, sima lábú hölgyet látunk, megállapíthatjuk, hogy kezelt eset. Ezen a területen a természet nem produkál oly tökéleteset, mint manapság a kozmetikus.

Hátton, vállon levő kisebb-nagyobb szemölcsök eltüntetése elektromos úton csak percekig tart. A beavatkozás teljesen fájdalommentes, a beavatkozás után csak a szakavatott beavatkozás útján és nem holmi folyadékokkal való ecseteléssel lehet elérni.

Azért, mielőtt a tavaszi ruhatárunk rendbehozatalához látunk, tanácsos magunkon is a tükör előtt párperces kozmetikai szemlélet tartani, hogy mire a nap meleg sugarai előbújnak, mi is nyugodtan, minden gátlás nélkül élvezhessük a nyár örömeit.

A siker titka

EGYÉNI SZÉPSÉGÁPOLÁS

FÖLDESNE „JUNÓ” kozmetikai intézetében

IV., KÁROLY KIRÁLY-ÚT 24. SZÁM

Vitaminos szépitőszerek. Végleges szőrtelenítés. Díjtalan tanácsadás, levél útján is.

A MAGYAR NŐK LAPJA NAGYSIKERŰ KÖNYVEI

új, értékes könyvvel gyarapodtak. Ez az új könyv is számíthat arra a nagy érdeklődésre, amellyel olvasóink könyveinket fogadták.

A nagy gonddal kiválogatott könyvek sorozatában az alább felsorolt könyvek kaphatók.

Szentpétery Ágnes: A HÁZTARTÁS MEGGASIKOLAJA könyvsorozatunk legújabb szakkönyve, amely — mint a címe is elárulja — a háztartás és a főzés magas tudományába vezeti be a háziasszonyokat. A kitűnő könyv gyakorlati értékű ismereteket tartalmaz a háztartásvezetés és szakács-tudomány mai fontos tudnivalóiról, a főzésnél felhasználandó anyagok vitaminértékéről, a helyes beosztásról stb., aminek ismeretében egyszerre megszűnik a háziasszonyok gondja és felére csökken a leegyszerűsített háztartási munkák ideje. — **A könyv ára P 1.30.**

Papp Jenő: KRÓNIKÁK KÖNYVE azokat a fényes emléktű rádiókrónikákat tartalmazza, amelyeket a közönség szünni nem akaró lelkesedéssel reklámozott. A könyvből újra felzendülnék a híres rádiókrónikák s a nemes élmény súlyával újból hódítanak. **A könyv ára P 1.30.**

Farkas István: SANTA MARIA romantikus regényében Kolumbusz Kristóf eseményekben gazdag felfedező útját írta meg a kitűnő író. Ebben a regényében meglepően eddig előttünk az az izgalmas hajóút, amelyen Kolumbusz Kristóf elindult Amerika felfedezésére. — **Ára P 1.30.**

Szentgyörgyi Ferenc: A SZERELEM VISSZAHÍV legújabb és egyik legszebb, mélyjelentőségű mai regénye a gazdag irodalmi sikerekben kiváló írónak. Egy fiatal svéd mérnök a hőse, aki izgalmas kártyacsatában milliókat veszít és milliókat keres munkájával. Magyar kislány jósága, tisztasága, szerénysége fékezi le. Szeretlem, optimizmus és romantika éppis ez a regény. — **Ára P 1.30.**

Dénes György: ROMEO VACSORÁJA a legszenzációsabb regény a színészek mindig titokzatos, excentrikus, komédiás, érző életéből. Érdekesítően színes, elbűvölő, elragadtató világ ez. Féktelen vídám és féktelenül szomorú s azért olyan frappans hatású, mert a kiváló írószínművész is tagja ennek a külön világnak. — **Ára P 1.30.**

AZ ÚRIHÁZ ABÉCÉJE: praktikus tanácsaival kitűnő kalauz a társasági szokások, látogatás, öltözködés, fogadás s az összes társadalmi problémák útvesztőjében. Ezek az ismeretek biztos, nyugodt fellépést, ön bizalmat adnak mindenkinek. Orvosi felvilágosítást találnak benne a fiatal anyák csecsemő gondozásáról, ápolásáról. Tanácsot ad az otthon berendezésében, szépítésében. Pályaválasztás kérdésében is tájékoztat. Foglalkozik könyv- és virágkertészettel. — **Ára P 1.—.**

KORSZERŰ RECEPKÖNYV: 600 kitűnő, kipróbált receptet tartalmaz a mai követelményeknek és lehetőségeknek figyelembevételével. Nélkülözhetetlen minden háziasszonynak, mert sok új ételreceptjével megbecsülhetetlen segítséget nyújt a háziasszonyoknak. — **Ára P 1.—.**

Zsuzsa az öltözőben

I R T A : S I M O N M A R G I T

— Zsuzsa! Szaladj csak le a fűszereshez... Tisztítsd ki a cipőmet... Mosd ki a harisnyámat.

Igy ment ez minden nap, reggeltől estig, Zsuzsa vékony kis alakja ott imbolygott a lépcsőkön, meg az étel-szagú konyha félhomályában. Huszonhatéves volt, de olyan kicsi és vékony, mint egy gyerek. Jelentéktelen kis márdárcából csak a szeme tűnt ki.

— Szeretném a szemedet, — mondta egyszer Piri, a huga — jól állna a fekete hajamhoz.

Ő különben is mindent szeretett volna, másodéves szín-növendék volt. Magas és remeklábú, fekete haja lobogott, és szeméből a „nagy élet” utáni vágy sugárzott. Önzésével és viharzó temperamentumával uralkodott az egész családon.

— Zsuzsa, szaladj át Budára a varrónőhöz — volt az első szava most is, hogy hazajött. — Cserében elviszlek ma este a Művész Színházba, tudod, ahol titkos szerelmed, a szép Sásdi Lali játszik. Nincs is rossz izlésed, Lali a leg-helyesebb pesti színész, de nem érdeklik a nők! — Zsuzsa éppen mosott, szappanhabos kezével zavartan simogatta meg égő arcát.

— Ismered őt személyesen is? — kérdezte visszafojtott érdeklődéssel a hangjában.

— Ismerem, sőt egyszer táncoltam is vele a Montázs-bárban. Az apja egyszerű napszámos ember volt és nem-hogy tagadná, de még el is dicsekszik vele.

— Szeretném megismerni, — csúszott ki önkéntelenül a leány száján.

— Hát jó, — mondta Piri leereszkedő jóindulattal — bemutatatom neked. Szünetben bemegyünk az öltözőjébe.

— Angyal vagy! — kiáltotta felvillanyozva és zsr-szagú kis arcát odanyomta a huga művészi gonddal kiké-szített arcához.

— Huh, de krumpliceles-szagú vagy! Este majd adok a kölnimből, ne érezze már rajtad tiz lépésről, hogy időd legnagyobb részét a konyhában töltöd.

— Anyu, átmegyek Budára a varrónőhöz — for-dult szokatlan élénkséggel az éppen belépő Kádárnéhoz.

— Ráérsz elhozni azt a kis blúzt, úgyse viseled, — felelte az anyja tiltakozva.

— De Piri ruhájáért megyek.

— Az más! De igyekezz vissza, mert reggelre ki kell száradni az ingeknek. Tudod, hogy apád elutazik holnap.

— Rohanok vissza, — mondta Zsuzsa, mialatt felvette a Piritől kapott ócska kabátot.

— Adsz villamospénzt? — nyitott be a huga szobá-jába, amit tavaly rendeztek be részletre vett modern búto-rokkal. A havi részleteket az albérlők pénzéből fizették, két szobaurat tartottak, ezek után is Zsuzsa takarított, sőt mosott is rájuk.

— Hogyne! — húzta el Piri gúnyosan a száját. — Nem elég, hogy este a színházba viszlek, még villamos-pénzt is adjak? Van neked jó lábad, átsétálhatsz gyalog is, de várd meg ám, ha még nincs készen egészen. Van időd, nem?

— Az apa ingeit kell még ma kimosnom!

— Majd kimosod, ha visszajössz — felelte közönyösen a másik lány és tovább olvasta a regényt.

A ruhára tényleg várni kellett, majdnem hét óra volt mire hazakerült.

— Most már ne fogj a mosáshoz, hanem készülj, mert miattad nem akarok elkésni a színházból, — fogadta türelmetlenül a huga.

— De mi lesz a beáztatott ingekkel? — kérdezte inger-ülten Kádárné. — En mossam ki?

— Most az egyszer igazán te is kimoshatod — for-dult hozzá Piri. — Hadd vigyem el már egyszer szóra-kozni ezt a kis penészvirágot.

Zsuzsa ámultan pillantott a hugára, eddig még egyszer sem tapasztalt nála ilyen nagylelkűséget, sőt ő volt az, aki legjobban kihasználta. Hálás volt ezért a szokatlan figyelemért és elhatározta, hogy holnap aranyárgára sűröjje fel huga szobájának padlóját. Ugy készülődött, olyan lázas várakozással, mint más lányok az első báljukra. Piri kölc-sönadta a régi kis cyklámenszínű ruháját, sebtében fel-göndörítette a haját. „Te Zsuzsa, tudod, hogy vöröses stichje van a hajadnak, gyönyörű lenne, ha ápolnád!” Apolni! Mikor még arra is alig ér rá, hogy két héten egy-szer szódás vízben megmossa...

Aztán, inkább csak a maga szórakoztatására, kifesz-tette a Zsuzsa arcát, úgy mint a sajtóját szokta.

— Érdekes, — mondta ámultan, mikor kész lett — te

nem is vagy olyan jelentéktelen, mint amilyennek a kony-hában látszol. Igy rendesen öltözve, rendez frizurával és ezzel a narancsos izzással az arcodon, érdekes vagy, majd-nem szép. Kicsit ugyan félszegen mozogsz, de másképpen az alakod se rossz. De azért ne bíz el magad! — paskolta meg incselkedve a hátát, — ne félj, Sásdi nem fog belédzeretni.

— Ugyan, te azt képezed, hogy én várok valamit a vele való találkozástól? Tudom, hogy észre sem veszed, de különben is nem fontos az egész úgy, erdej te egyedül az öltözőjébe. Ne gondold, hogy szerelmes vagyok bele.

— Jó, jó, — nevetett Piri tamaskodva, — elhiszem neked, hogy nem szereted, felesleges ennyit beszélni. És ha nem akarsz vele megismerkedni, hát jó. Egyedül keresem fel az öltözőjében. Biztosan nem veszítesz sokat, ha nem ismered meg személyesen!

Zsuzsa szája kedvetlenül legöbűlt, már bánta, hogy így nyilatkozott, szerette volna visszavonni a szavait és azt mondani Pirinek:

— Hát igen, szeretem Sásdit, elnyomott kis életnek minden sóvárgásával szeretem, mert kell valaki, akit szeres-sek, kell valaki, akire gondoljak, még ha elérhetetlen sóvár-gással is...

De nem mondott semmit, magábafojtotta a gondolatait. Könnyű francia vigjátékot adtak, Sásdi játszotta a férfi főszerepet és ellenállhatatlan humorával, villogó fog-sorával nemcsak a hősnőt büvölte el, hanem a nézőtér hölgyközönségét is. Zsuzsáék mindjárt a második sorban ültek. A leány nem annyira a mesére figyelt, inkább a szí-nészt nézte, olyan gyermekes áhitattal, hogy még Piri-nek is feltűnt.

— Meg ne szuggeráld már, — súgta irónikus kis mo-sollyal, — úgyse lát ide, az erős reflektortól nem látnak a szereplők.

De a férfi, mintha csak meg akarná cáfolni a szavait, pont ekkor pillantott Zsuzsára. Egészen a rivalda szélén állt, pont szemben vele és a vigjáték szövege szerint, le kellett szólnia egy nézőtéri hölgyhöz:

— Ugy-e, asszonyom, ön is helyesli az eljárástomat?

Es ezt a kérdést egyenesen a leányhoz intézte, olyan közvetlen hangon, mintha tényleg ismerné és közben vídá-man hunyorított reá a szemével. Zsuzsa érezte, hogy el-pirul, ismeretlen arcok fordultak kíváncsian feléje, még egy emeleti páholyból is megkukkereztek. Furcsa, feszült izgal-mat érzett, nem éppen kellemetlen érzés volt ez, látta, hogy tetszik az embereknek. Eddig szürke kis senkinek tartotta magát, az utcán elveszett a tömegben, férfiak pillantása kö-zönyösen siklított le az arcáról. S most, ha rövid időre is, az emberek érdeklődésének a keresztüztüzebe került. „Hogy milyen szerencséd van!” — súgta kicsit irigyen Piri, — „pont téged látott meg, pedig az első sor szélén is nő ül.”

Es Sásdi, mintha csak megérezte volna a Zsuzsa feléje sodródó csodálatát, újból és újból odapillantott, sőt egyszer mintha rá is mosolygott volna. De lehet, hogy ezt csak gon-dolatainak színes felhőjén keresztül látta. Mert furcsa és színes gondolatai voltak, azt képzelte, hogy nem is idege-nek már, ő régóta hozzá tartozik Sásdihoz és ez öhozza.

Vége volt az első felvonásnak. Piri is felállt a helyéről.

— Felmegyek Sásdihoz a fényképért... te ugy-e itt maradsz?

Es már indult is.

De a leány először életében erélyes volt.

— Látni akarom! Beszélni akarok vele! — fogta meg majdnem vadul a Piri kezét.

Ez megrándította a vállát.

— Csak mókázott veled az előadás alatt!

Zegzugos, naftalinszagú folyosón át jutottak a férfi öltözőjéhez.

— Szabad! — felelte egy hang a kopogtatásukra. Zsuzsa dobogó szívére szorította kezét. Háromévi álmodozás után, végre közelről fogja látni, beszélni fog vele és lehet, most is úgy néz rá, mint ott a színpadon.

A vakítóan kivilágított öltözőtükrök előtt nem ő ült, hanem egy nagyon szép fiatal nő.

— Autogrammért keresik az uramat? — kérdezte a színész felesége barátságos mosolyával. — Rőgtön jön, csak átment a szomszéd öltözőbe.

Sásdi, a diákos mosolyú Sásdi hát nós! Ezt még Piri sem tudta. Zsuzsa meg pláne nem.

Ugy érezte magát, mint a mesebeli királylány, aki át-változott ismét rút kacsává.

— Gyérünk, — húzta kifelé Pirit és arcának narancsos izzását a régi tompa szürkéség váltotta fel...

A királynő lovagja

ANNETTE HELLSTRÖM

(6. folytatás)

»Trianon tündérszép lesz«, — írja Sophie — »úgy hírlík hétszáz ezer livrebe fog kerülni az építkezés.«

Hétszáz ezer livre!... Ezt a számot az elkövetkező hetekben gyakran hallja Axel a kintinban, ahol bajtársai olvassák fel egymásnak a »Kék Könyv« nevű füzetből, melyet az elbocsátott és visszahívott pénzügyminiszter, Necker adott ki otthon Franciaországban.

A Kék Könyv, mely csakis számokat foglal magába, rideg tartalma dacára kétmillió példányban kelt el... Nem csoda! Franciaország történetének ez az első nyilvános költségvetése. Az új szellemtől áthatott franciák nem győzik falni.

Jól tette-e Necker, hogy kiadta, elérte-e vele célját, mely nyilvánvalóan az volt, hogy belátásra bírja a pazarló királynét és udvarát?

Sokan — s ezek közé tartozik Axel is — úgy vélekednek, hátbatámadta könyvével az uralkodópárt, felizgatva, felbőszítve csillagászati számaival a tömeget.

Az elkövetkező idők igazat adnak azoknak, akik így gondolkoznak... Az ország hangulata oly sötétté, ellenségesse válik, hogy a király és miniszterei érzik: tenniök kell valamit. Nem törődve az ország katasztrofális helyzetével, hadat üzennek Angliának, Amerika mellé állnak.

Axel számára új élet a katonai élet. Újak és izgalmasak a veszélyes őrzéstartások, a heves guerillaharcok, a táborozások vadregényes erdők mélyén. Szereti ezeket az őserdőket, az új földrészt, mely vad viharok alakjában szabadtítja a katonákra szertelen kedvét. Szereti a bajtársakat is. Csak egy valamit nem kedvel: az ügyet, melyért harcol.

Mióta elolvasta a röpiratokat, melyekkel az amerikaiak elárasztják a világot, idegenkedik háborújuktól. A jenki végeredményben ugyanazt kívánják, amit a forradalmi-franciák: egyenlőséget, szabadságot, a világ valamennyi uralkodójának elkergetését.

— Mit kerese hát köztük? Mi közöm ügyükhöz? — kérdi magában Axel s napról-napra royalistábbá válik. A királyné emléke nem halványult szívében. Élénkebb, tündöklőbb, mint valaha. Álmai káprázatos színekkel festik elé Mária Antóniát.

— Ki meri állítani, hogy a távolság feledtet? — gondolja Axel... Nem tudja még, — honnan is tudná? — hogy ami hűtleneknek orvosság, az méreg azoknak, akik csak egyszer szeretnek.

Minél több hónap, minél több év repül el felette, annál elviselhetetlenebbül kínozza a vágy a királyné után.

Egy napon elhatározza, hogy nem küzd tovább.

— Elég volt a háborúból — mondja. — Abból is, melyet az angolok ellen, abból is, melyet önmagam ellen vívok — s felkerekedik, hogy visszatérjen Franciaországba.

Az út hosszú és viharos, de Axel boldogító kábulatba ringatják álmai. Most már mindegy neki: hetekig tart-e az út, vagy hónapokig, mert most már minden hullám a királyné felé viszi.

*

Vásár, vásár!... Ki ne ismerné a sain-germaini vásárt Franciaországban? Mindenki ismeri, csak azok a szegény gazdagok nem, akiknek vagyona mellé oly magas rangot adott a sors, hogy nem vehetnek részt a kisemberek szórakozásában.

E szegény gazdagokról gondoskodik a királyné, amikor elhatározza, hogy Trianonba varázsolja Saint-Germaint. Költséget és fáradságot nem kímélve felépítteti kertjében a népszerű vásár ikertestvérét.

Körhintától céllövöldéig, mézeskalácsostól hurkasütőig, kigyóüvöltőtől jóvendőmondóig van itt minden, ami a vásári nép szívét megörvendeztet. Van cirkusz, melynek kötéláncosa nem más, mint Artois grófja, a király öccse. Van megszámlálhatatlan mutatványosbódé, melyek mindegyikében híres artisták lépnek fel s a párizsi Comédie Française színészei a kikiáltók.

A gyümölcsöt, édességet kínáló bódékban perkálruhás udvarhölgyek szolgálják ki a nagyérdemű közönséget s a kocsmában grófkisasszonyok perdülnek-fordulnak.

A kocsmárosné tisztjét a királyné tölti be, személyesen szolgálva ki a vendégeket. A csapos szerepét a kövér király vállalta s alattvalói kajánul állapítják meg, mennyivel jobban hat a hordó közelében, mint a trónon.

Alkonyodik, mikor Axel, aki reggel érkezett Párizsba, befordul a kocsmába.

— Fersen gróf! — kiált az egyik pincérlány-kontes s Mária Antónia, aki kezében nagy tálcával egy asztal felé sietett, hirtelen leteszi a tálcát... A poharak megcsörrennek. Halkan, ezüstösen, mintha nevetnének.

— Felség — szól Axel s nem tud többet mondani... De most már a kert többi vendége is felfedezte. Köréje sereglenek, ölegetik. Végre a királyné menti ki körükből.

— Vacsorázzon, fáradt vándor — mondja mosolyogva s asztalához telepszik a többiekkel.

— Mesélj Axel! — kiáltják többen. — Mesélj Amerikáról!

És Axel mesél a harcokról, a nagy erdőkről, a kamasz-városokról.

Közben lassan leszáll az alkony. A fák közt lámpiók gyúlnak, a távolban petárdák pattognak, dobok peregnének, sípok rikoltoznak. A kert egyik sarkában megszólal a zene, táncba hívta a párokat.

Az asztalnál negyen maradnak: Guiche herceg, Eszterházy gróf, Axel és a királyné.

— Milyenek az amerikai nők? — kérdi Eszterházy. — Milyenek a férfiak?

— Halálos komolyan veszik egymást — feleli Axel. — Az Új-Világban csak egyszer akar szeretni mindenki.

Guiche herceg harsányan felvevett: — Hová jutnánk, mi franciák, ha ilyen komolyan vennék egymást! Ki akar Franciaországban »komolyan« szeretni?

— En! — feleli Axel halkan. — És én — mondja a királyné, ki-nek keze egy rózsaszállal játszik az asztalon.

Ebben a pillanatban szél fut át a kerten. Megsimogatja a tavaszi fákat, meghimbálja ágaikon a lámpiókat, kifújja a királyné vjjai közül a rózsaszarmait.

»Harmadszor látom viszont Párizst« — írja hűgának Axel — »har-madszor telepszem le ebben a hódító, bódító városban.«

»Hódító, bódító«... valóban ilyen volt Párizs, mely érezte talán, hogy utoljára sűt le rá a béke napja.

Ha nem tartózkodott Versaillesban, a párizsi palota kertjében sétált Axel. Jól esett a királyné ablakait látni. A falakat, melyek időnként befogadták.

»Ha tehetném«, — írta Sophieuak — »kiköltöznék Versaillesba, hogy minél gyakrabban láthassam őt. De nem tehetem. A sok léhűtő, aki körülveszi éberem figyel. Meglesné, kitalálná, világgákiúrtólne, amit mi magunk remegve sejtünk csupán.«

Miközben e sorokat írta, nem sejtette, hogy féltve őrzött titka már nem titok: Creutz, a svéd követ, aki mindenről beszámolt urának, III. Gusztávnak, ugyanezen órában, ezt írta neki:

»Mebizható helyről azt az értesítést kapom, hogy a fiatal Fersen párizsi letelepedésének romantikus háttere van. Axel gróf egy magasrangú, legmagasabbrangu személy kedvéért tért haza Amerikából. S a nevezett személy osztja érzelmeit. Diszkrétan viselkednek, mint akik titkolni kívánják a dolgokat. Alázatosan kérem hát feliségedet titoktartásra.«

Teljesítette-e követe kérését a király, nem tudni, de annyi bizonyos, hogy Fersen szenátor mérgesen tiltakozott, mikor arról értesült, hogy fia Párizsban akar letelepedni.

»Mit jelent, hogy Párizsban kívánsz maradni, hogy francia ezredet szándékszol vásárolni!« — írta felháborodva. — »... Én csak szeretem Franciaországot és a franciákat, de határozottan protestálok az ellen, hogy svéd nemesember és hazafi létedre idegen országban élj és katonaködjál. Különböz is öreg vagyok, fiam. Legfőbb ideje, hogy levedd vállamról a birtokainkkal járó terheket... De ha ezt visszautasítanád, ha akaratom ellenére Párizsban telepednél le, tud meg, hogy rámm nem számíthatsz többé. Abból kell élned, amit nagyanyádtól örököltél. Pedig abból aligha telik arra a fényűző életmódra, melyet te és a magamfajták folytatnak. Az ezredvásárlásról nem is beszélve!«

Axel keze, mely az apai levelet tartotta, reményvesztetten lankadt le. Leverten nézett körüli a dolgozószobában, mely új kis párizsi lakásának díszé volt.

Mily nehezen találta ezt a lakást, ezt a csendes, eldugott kis palotát, melynek udvarán moha zöldel, melynek ablakaiból a királyi palota tetejére látni! Lassan, r.eg gondoltan vásárolta a bútortokat, gyengéden helyezte el őket, mint aki szerelme számára készíti otthon.

S valóban így volt. Mária Antónia mosolyának hangjának emléke beköltözött Axellal a kis palotába. Ha a királyné arcképei nem is díszíthették a falakat, ott lógtak azoknak a helyeknek képei, melyeket szeretett. Trianon, Versailles, Saint-Cloud rézkarcai, sőt még Schönbrunn miniatűr-képe is.

— Nem megyek el innen — gondolta Axel, miközben tekintete a képeket simogatta s mint oly gyakran, Sophiehez fordult segítségért.

»Járj közben apánknál« — írta hűgának. — »Bird engedékenységre. Hisz te tudod, Sophie, mit jelent annak a lénynek közelében élni, akit az ember szeret.«

Sophie valóban tudta ezt. A ljundi napok óta kiürítette az örömök, a bánatok poharát. Tudta, mit jelent, ha az ember akkor ébred rá, hogy szeret valakit, mikor késő. Tudta mit jelent egy közönyös férfi mellett élni, majd hirtelen, emberfeletti erővel lerázni magáról minden bilincset s repülni ahhoz, akit szeret... Aztán mégis megalkudni gyerekei kedvéért. Viszszatérni a nem-szeretett férjhez. Titokban, mélyeségek titokban élni azzal, akit szeret, aki az Igazi.

Ezer szerencse, hogy Fersen szenátorak nincs már hatalma felette, sem Taube felett, aki magas állást tölt be III. Gusztáv udvaránál s mint a király, mint Axel, esküdt ellensége az Amerikából jött forradalmi szellemnek.

Mint a király, mint Axel!... Mikor Taube értesül barátja bajairól, elhátározza, hogy segít rajta. Nem kell soká gondolkodnia, miként. Tudja, hogy Gusztáv király a Franciaországban fújdogáló forradalmi szelekben veszedelmet lát egész Európa számára. Régóta keres egy megbízható férfit, aki éber szemmel figyeli a francia eseményeket s hűségesen tájékoztatja őt.

Axelnél ugyan ki alkalmasabb erre a feladatra?

Taube örömmel értesíti szándékáról barátját, de Axel arra kéri, ne beszéljen a királlyal. Sophienek időközben mégis csak sikerült meglágyítania az öreg szenátort. Bár megvetette a különös szokást, mely külföldieknek is megengedi francia ezred vásárlását s ilymódon a hadseregbe való belépését, teljesítette fia kívánságát, Axel büszkén mondja magát a »Royal Suedois« nevű ezred parancsnokának.

E minőségben állandó vendége Versaillesnek, a királyné kísértélyeinek, melyek háromszor tartatnak hetenként s melyekről álmosan vonul el tíz óraker a kövér király. Az igazi jókedv, a tánc, a kártyajáték ilyenkor veszi kezdetét. Rossznyelvek azt állítják, a királyné és barátja, Polignac

hercegné, egy este másfél órával igazították előra a nagy szalon óráját. Hadd hagyja el a király szokott ideje előtt a termeket.

E gyereklánycsinyt maga a hercegnő terjesztette nevetve... — S meggondolatlanul! — mondja magában Axel, aki sajnálattal hallotta, hogy a királyné bájos, szelid barátja, Lamballe asszony, visszavonult birtokaira, átengedve vetélytársnőjének Mária Antónia kegyét.

Axel nem szereti Polignacnét, a frissensült hercegnőt. Angyaltekinete, indolens bája mögött könyörtelen nagyra vágyást, rideg kapzsiságot érez. Nem téveszti meg, hogy a hercegnő semmit se kér a maga számára. Tudja, hogy családja számára annál telhetlenebbül gyűjti a magasabbnál magasabb jövedelmű sarzsikat.

Párizsban »a királyné kigyójanak« nevezik Polignacnét, ha ugyan uralkodónőjüket megtisztelik »királyné« névvel a franciák. De ez mind ritkábban fordul elő. »L'Autrichienne«, az »Osztrák«, mondják Mária Antóniára, mióta bátyja, II. József kívánságára, szerencsétlen hevességgel avatkozott a politikába s a bajor örökösödési háború kitérősekor szülőhazája, Ausztria és bátyja, a császár mellett kardoskodott, ahelyett, hogy második hazája, Franciaország érdekeit védte volna.

E hirtelen különös állásfoglalás nyilvánosságra került s első halálos gyílyver volt Mária Antónia ellenségeinek kezében.

— A királyné eladja Franciaországot. Osztrák maradt. Le az Autrichienne-el! — kiáltották a franciák közül azok, akik értettek a politikához. A kisemberek azonban, a küszködők, a szegények, akik a világ ügyéből annyit éreztek csupán, hogy örökké üres a gyomruk, komiszabb nevet találtak számára.

— Itt megy Madame Déficit — mondogatták, ha hintóját megpillantották s szájról-szájra járt a híre annak a horribilis összegnek, kétszázötvenkétezer livrenek, melyet toalettjeire költ.

Kétszázötvenkétezer livre ruhárai!... A franciák, akik valaha megkövetelték uralkodónőiktől, hogy divatot kreáljanak, — ilymódon lendítve fel a paszomántkészítők, a csipkeverők, a hímzők iparát — rossz néven vették Mária Antóniának, hogy fiatalasszony, szép asszony léte re lelkesedik a divatért. Felháborodva tárgyalták, hogy Bertin kisasszony, a királyné elszemtelenedett divatáránője, egyetlen tételt se részletez ezekre menő számláin. Csak odakanyarint egy csillagászati számot s ha a főudvarmesternő kérdést intéz hozzá, azt feleli:

— Őfelsége tudja miről van szó... Hogyisne szemtelenkedett volna el Mademoiselle Bertin, mikor sutbavágyva az évszázados etikettet, melynek értelmében a francia uralkodók egyetlen szállítója se lépheti át palotájuk küszöbét, Mária Antónia nemcsak megengedte, hogy a Tuilériákba látogasson, hanem egyenesen megkívánta, hogy naponta megjelenjen a

A fájdalom öregít
Pyramidon
TABLETTA
SZÜNTETI A FÁJDALMAT

«petits cabinets»-ban, legmagánosabb jellegű szobáiban.

Ilyenkor a királyné nem fogadott senkit. Elmerült a túll-és toll-, a muszlin- és szaténhullámokba, melyeket Bertin teregett köré. Órákig tanácskozott »Franciaország leghatalmasabb miniszterével«... Így nevezték a pisze kisasszonyt a bosszús párizsiak.

S nemcsak a királyné lakosztályában állt meg az élet, hanem Bertin kisasszony Saint-Honoré-utcai elegáns boltjában is.

— Mademoiselle őfelségével tárgyal — mondták vevőiknek arrogánsan az eladónők. — Nem tudjuk, mikor tér vissza Versaillesből.

— Helyes — felelték a vevők, dús-gazdag párizsi nők egytől-egyig. — Visszajövünk később.

— Felesleges — nyelveltek a mamzettek. — Bertin kisasszony egy hétnél előbb ügyse hozza nyilvánosságra, amit őfelségével kreált.

De Bertin kisasszony kreációi különösképpen mégiscsak megjelentek egyes kedvenc vevőin, aminek következtében egekig lobbant a visszautasított, »beesapott« nők haragjának lángja. Ezek a nők, ezek a családottak, akik nem majmolhatták elsőnek a királyné kalapjait, ruháit, háborodtak fel leghangosabban »esztelen pazarlásán«.

— Mennyit költ! Hogy pazarol! Hogy pocskolja a pénzt. A mi pénzünket! — kiáltottak oly hangosan, hogy a királyné füléhez is eljutott panaszkodás visszhangja.

(Folytatjuk)

NIVEA-CREME megfiatalítja bőrcét

Társasági futár

hölgyek tavaszi kis divatbemutatója sem megvetendő így délelőttöként...

PÜTNOKY MÓRIC, országgyűlési képviselő, képviselőházi háznyag hoga, *Putnok* Erzsébet filmvállalatot alapított. Az új filmgyártó cégnek a neve **PAX** és az *Actio Catholica* támogatásával etikai alapon álló filmeket fog gyártani.

IGNÁCZ RÓZSÁT, a kiváló fiatal írónőt, lapunk munkatársát, a *Petőfi Társaság* rendszer tagjának választotta meg. — *Vitéz Nagy Iván* miniszteri osztálytanácsost a finn államelnök a finn *Oroszlánrend* középkeresztjével tüntette ki.

A **MAGYAR NEMZETI DIAKSZÖVETSEG** március utolsó hetében *Finn-estét* rendezett a Vigadó nagytermében. A magyar-finn barátság ezen reprezentatív megnyilatkozásán *Szinyei Merse* Jenő kultuszminiszter mondott nagyszabású ünnepi beszédet. A megjelenteket *Aarne Vuorimaa* finn követ üdvözölte. A műgyetemi zenekar Sibelius műveiből adott elő. A műsor további részében közreműködött *Vikár Béla*, a Magyar Tudományos Akadémia tagja, *Lehotay Árpád*, *Koréh Endre*, *Barabás Sári* és *Mészáros Ági*.

A **MAGYAR ASSZONYOK NEMZETI SZÖVETSEGE** és az **EGYESÜLT NŐI TABOR** vezetősége az Ország. Magyar Sajtókamarában a sajtó képviselői előtt ismertette az összejevetel célját. Az értekezleten jelen volt *Traeger Ernő* ár. a min. eln. sajtóosztályi képviselőtében és *Kolosváry-Borcsa Mihály* az Ország. Magyar Sajtókamara elnöke. *Dr. Stolpa Józsefné*, a **MANSz** ügyv. elnöke és *vitéz Bodorné Czeke Vilma*, az **ENT** alelnöke előadta, hogy vidékről háromezret meghaladó napközi otthon felállítására iránti kérelem érkezett, mert a házon kívül dolgozó anyák reggeltől estig csak úgy végezhetik nyugodtan munkájukat, ha gyermekeik ellátásáról, felügyeletéről gondoskodás történik. Ennek és még több aktuális nagyfotosságú női feladatnak a megoldására fogott össze a két legnagyobb nemzeti célú egyesület. Felkéri a sajtó útján a hatóságokat, egyesületeket, magánosokat, kivétel nélkül mindenkit, hogy úgy anyagi támogatásukkal, mint munkájukkal vegyenek részt ennek a nemzeti ügynek a megvalósításában.

BARABÁS PÁL a napokban Berlinbe utazott. Az ismert fiatal író a *Terra-film* meghívására utazott el s előreláthatólag egy-két hónapot tölt kint, miután két film forgatókönyvének megírására kapott megbízást a németektől.

VARGA JÓZSEF kereskedelemügyi miniszter március

MÁRCIUS 21-EVEL a tavasz pontosan beköszöntött. A dunaparti kávéházak terraszain már kint vannak a kisasztalok és a fonott karosszékek. A vasárnap déli korzón a remek időben telt ház van, az emberek a Buchwald-székeken már könnyű felöltökben élvezik az első ígéretes napsugarat. S a

utolsó hetében Sopron vendége volt. Vasárnap résztvett a *Magyar Hírlapírók Országos Nyugdíjintézetének* a Lővérekben építendő *Cyklámen-üdülőszállójának* alapkövetéltel ünnepségén. Az ünnepségen megjelent *Högyézi Pál* főispán, *Czilinger József* alispán és *Kamenszky Árpád* polgármester, vitéz *Kolosváry-Borcsa Mihály*, a Sajtókamara elnöke és *Zimmer Ferenc*, a Kamara újságírói főosztályának elnöke vezetésével az újságíróirtársadalom több más vezetője. A *Cyklámen-üdülőszálló Tömböly Dénes* országgy. képviselő, okl. építész mérnök terve szerint készül.

TOLNAY KLARI befejezte már költőzködését. Férjével, *Ráthonyi Ákossal*, a kitűnő filmrendezővel már végleg otthagyta a Délibáb-utcai lakását és a Darányi Ignác utcában van az új otthonuk. A hírek szerint már a lakásszentelés is megvolt...

PALÓCZY LÁSZLÓ, a Vígyszínház fiatal művésze, szerződést írt alá, melynek értelmében a Hungária Park nyári operettszínházát három évre bérbevette és ott nyári színházat létesít.

VITÉZ NAGYBANYAI HORTHY ISTVÁNNÉ, a hősi halált halt kormányzóhelyettes özvegye résztvett a ceglédi Vöröskereszt önkéntes ápolónői tanfolyamának záróvizsgáján. A tanfolyamot elvégzett ápolónőket a Kormányzóhelyettes özvegye vizsgáztatta. A vizsgán megjelent *vitéz Endre László* alispán, *vitéz Simon Elemér*, a Vöröskereszt orsz. elnöke, *Petrovay Károly* alezredes, ceglédi állomásparancsnok és *Sárkány Gyula* polgármester.

A **MAGYAR-FINN** kultúrkapcsolatok megerősítését jelentette *Mafetoja »Északiak«* című kitűnő népi operájának bemutatója. A premiert a finn követségen fogadás követte, amelyen *Aarne Vuorimaa* budapesti finn követ vendégeként *Szinyei Merse Jenő* kultuszminiszter és felesége is megjelent.

ERNEST ANSERMET a genfi svájci dirigens *április 9-i* budapesti hangversenyének szólistája *Ticharich Zdenka*, a nagynevű zongoraművész, aki másorában *Honneger* zongoraversenyét játssza első előadásban, továbbá *Kodály »Felszállott a páva«* művét.

A **HÉT LEGDÍSZEBB ESKÜVŐJE**: *Pirkner Ferenc* kereskedelmi tanácsos, a **SKF** svéd Golyóscsapágy Rt. elnökgazdátja és felesége *Conrad Lilly* lányát. *Klárát*, a belvárosi plébániatemplomban vezette oltárhoz dr. *Stolmár Géza* vezértitkár, *Stolmár Gézának*, a Török Labor Rt. igazgatójának és feleségének, *Fejér Flórának* fia. Tanúk voltak *Bódy László* dr. kormányfőtanácsos, alpolgármester és *Fejér József* dr. miniszteri tanácsos. Az esketési szertartást *Teller Frigyes* dr. pápai kamarás végezte.

Pirkner Klari és **Stelmár Géza** dr. házasságot kötött

Russo Marienne

Balthazar Hortensia

Ticharich Zdenka

Napsugaras Itália

(Enit fotók)

MÉG KISÉRTESZ

Sajnos, még sokszor álmodom Veled.
Nappal nem félek, vig vagyok, kacér,
De éjszakáim mind megmérgezed.

Mit jelent ez, mondd, hiszen vége már,
Szerelmünk izzó lángja csak hamu,
Ránk már csak külön életmesgye vár,

Ki küld el mégis? — Milyen hatalom
Parancsa készíti kóbor szellemed,
Hogy lenyügözzön, ha nem is akarom?!

... Ámbár a hiba bennem is lehet:
Hiszen az éjjelt sóváran várva
Már nappal számolom a perceket.

SZINOK MARGIT

Szerelmes ének az almafáról

Tegnap megbolondult az almám,
kacagni kezdett, mint egy süldőlány
és tánra perdült kéjesen,
a napsugárral kényesen.
rörbejártak, fénykűlfőztek,
ajtóm előtt kergetődztek,
ablakomon bekopogtak,
a fülembé bedaloltak
egy édes nótát, suttogást,
kamaszos, forró vallomást
a csókról, a sejtelemről,
vagy talán a szerelemről?
Csak láttam, hogy az almám
megbomlott valami csodán.
Úgy élvezte a ringatást,
mint kényes nő az udvarlást:
vetkőzött szemérmetlenül.
Hozzáértem véletlenül;
éreztem remegni lábban,
sodró, nagy szerelmi vágyban,
síma bőrét. A rügszemek
úgy duzzadtak, mint lányszívek
tapadó selyem blúz alatt.
Tudtam: megérkezett a pillanat,
a tavasz, almám lángot fogott
s én megáldtam a pillanatot!

* * *

Reggelre kelve: im csoda,
kivirított az orgona,
rózsaszín szagos szoknyáját
kacéran emelgette az almaág.

KÖNNYŰ LÁSZLÓ

TAVASZI KÉP

Most e völgy zöldzománcú csorba üst,
Benne mint fővő kék ital forr a jüst.
S inni kezd a fölé szállott szellő,
Majd ezt is elnyeli a messzi erdő.

A falu mint fehértestű szűzi lány
Fürödni látszik a domborsó oldalán,
Mint úgy ragyog be a fény tiszta árja,
Mint gyermekarcot anyja mosolygása.

Friss szántás csillan meg mint barna
[csillag
És új virágok, új szerelmek nyílnak,
Mert Isten szájáról sóhaj száll, szalad,
Langy szél jár a rét felett, a fák alatt ...

BORSI DARAZS JÓZSEF

Piros szemű madár éneke

Madárlátta magasságban állt a smaragdhegy. Oldalait hatalmas erdő borította. A hegy belsejében, gyönyörű palotában élt a zöldszakállú király, aki reggeltől estig drágaköveiben gyönyörködött, piros szemű madaraival játszott, embert sohasem látott.

Pedig lent, a völgy mélyén emberek étek. Időnként egy-egy pirosszemű madár röppent ki a várból, leszállt a völgybe és csodálatos dalokat énekelt, a smaragdhegy kincseiről.

Az emberek hittek is, nem is, énekének. Sokan elindultak, hogy felkeressék a smaragdhegy várát, de amint az erdőbe értek, a pirosszemű madár eltűnt és hosszú bolyongás után visszatértek falujukba.

Elt lent a völgyben egy nagyon szegény özvegyasszony három árvájával. A szegény asszony reggeltől estig dolgozott, de alig fizették meg a munkáját.

Végül is beteg lett s elszegődött Szent Péter szolgálojának.

Szent Péter cselédkei pedig mind a magasságos mennyeiben laktak.

A szegény árvák hasztalan sírtak, rittak anyjuk után, aki egyszer Szent Péter szolgálója lesz, nem térhet vissza a földre...

— Mi lesz az árvákkal? — kérdezték egymástól az emberek. Felelni azonban senki sem felelt a kérdésre.

Elt a völgyben egy gazdag ember is. Üzentek hát a gazdag embernek a falu vénei, vegye magához az árvákat.

De a gazdag ember felháborodott. — Senki fiait etessem? — kérdezte mérgesen.

A szegények összesugták s egyideig hol ez, hol az hozott egy-egy tál ételt az árváknak.

De egy napon elmaradt az ebéd, másik napon már vacsora sem volt.

A legkisebb árva nagyon sírt az éhségtől s az árvák elhatározták, világgá indulnak.

— Smaragdhegynék belsejében, éppen, mint a mesében, úgy él egy király, — csendült fel az ablak alatt a pirosszemű madár éneke.

— Hallgá csak! Mit dalol a madár? — figyeltek fel a gyermekek az énekre.

S mert kicsik voltak és gyengék a munkára, elhatározták, a pirosszemű madár után mennek, megkeresik a mesebeli királyt!

Senki sem marasztalta őket.

A gazdag ember pedig, mikor az árvák útravalóért kopogtak nála, azt üzenté, hogy nincsen otthon.

Am a pirosszemű madár vigan füttyült s az árvák utána indultak.

— Megnézzük a királyt! — tapsolt a legkisebb árva.

— Hátha akad ott munka?... — töprengett a legnagyobb.

A madár átvezette őket a zúgó erdőn. Fáradtan értek a hegyhez.

Hogyan jutnak már most a belsejébe? Sehoh ajtót nem láttak s a hegy olyan hatalmas, hogy ítéletnapig kereshették volna a bejáratot.

Megijedtek az árvák az estétől és sírva fakadtak.

A pirosszemű madár szárnya alá dugta fejcsökéjét és búsan csipogott. Egyszerre csak valahonnan ezer pirosszemű madár éneke szólt, és megnyílt a hegy.

Szájtátva nézték a gyerekek a hegy belsejében pompázó meseszép palotát.

— Ni, a király! — kiáltott fel a legkisebb. Bizony a zöldszakállú király jött egyenesen feléjük.

— Kit kerestek? — csodálkozott a három apróságra.

A gyerekek egy kukkot sem tudtak szólni, bámulva nézték a király selyemzöld szakállát s a ruháját, mely gyémántoktól, smaragdoktól csillogott.

De a pirosszemű madár szapora csicseregésel mesélte el az árvák történetét.

— Ki az árvát nem segíti, A Teremtő megbünteti... — fejezte be meséjét a madár.

Tündérek fogták közre az árvákat s vezették a király otthonába.

Hogy ott milyen jó dolguk volt, azt el sem lehet mesélni. Mire felnöttek, megtanulták a drágakövek csiszolását.

Sok idő múlva fényes kísérettel három nagy úr érkezett a völgybe. Megvették az önző gazdag birtokát. Hatalmas fehér palotát építettek s oda gyűjtötték a környék árváit.

Az önző gazdag pénzei csörgetve dohogott. — Bolondok ezek. Senki fiait nevelik...

A völgy lakói nem is sejtették, hogy az árvák gonдозói maguk is árvák voltak és a smaragdhegy belsejében a zöldszakállú király nevelte fel őket.

Pukkadt az önző gazdag, mikor kitudódott, hogy ők az egykori árvák, a gazdag urak.

Neki indult pénzével a világnak, hogy ő bizony még gazdagabb lesz!

Hanem elvesztette a pénzeit s koldusként tért vissza a völgybe.

Egy pirosszemű madár felismerte és így énekel:

— Ki az árvát nem segíti, A Teremtő megbünteti.

Zagyva Mária

Ha én cukrász lennék . . .

Irta: Doff Imre
kismunkatársunk (Huszt)

Ha én cukrász lennék,
Nagyon boldog volnék.
Böven ennék krémet,
Mindenféle rétest.

Ha én cukrász lennék,
Sok desszertet ennék,
Mignon, almáspitét,
Sok gesztenyepürét.

Ha én cukrász lennék,
Sok tortát is ennék.
Dobost meg mogyoróst,
Csokoládést, dióst.

Ha én cukrász lennék,
Nyáron meg úgy tennék,
A fagyalokat ám
Nem enném, csak innám.

Ha én cukrász lennék,
Arra is gondolnék,
Szegény gyerekeknek
Pénnélkül is adnék.

FEJTÖRŐ

1	2	3	4	5
2				
3				
4				
5				

- Háziállat
- Rágcsáló
- Egy hónapban négy van
- A pataknál is kisebb
- Mássalhangzó

353. NÉMET NYELVLECKE

Vegyük most a hónapokat,
Míg egy év fog elmúlni,
Ha tudni akarsz németül,
Ezt is meg kell tanulni.

Jänner: a január neve,
Februar: a február,
März: március és jön April,
Aprilisi szél ha jár.

1. der Jänner (olvasd: der jenner) január.
2. der Februar (olvasd: der február) február.
3. der März (olvasd: der merc) március.
4. der April (olvasd: der april) Április.

GYERMEKPOSTA

Szép Gizella. Kis szívem, nem figyelted jól meg a rejtvenyészítés módszerét s ezért nem sikerült első próbálkozásod. Nézd csak meg a függőleges és vízszintes soroknak egy az értelme. A tiednek is jó az első sora, de a második függőleges nem egyezik a vízszintessel, de nem egyezik a harmadik és negyedik sem! Persze, így senki sem tudná megfejteni. Azért vezettünk rá a hibára, hogy közölhető rejtvenyét készíts. — Kocsis Pisti és Anci. Mennyi, mennyi édes örömet szereztek ti, nekünk, drága gyermekek egy ilyen aranyos levélkével, mint amilyet írtatok! Szeretnénk megölelni és megcsókolni a versikéért, a rejtvenyért és még külön a szorgalmatokért is. Korotokhoz képest nagyon sokra vállalkoztatok és nem is tudtatok a nehéz feladattal teljesen megbirkózni. — Fodor Zoltánka. Kedves lapodat megkaptuk. Remek kis fiú vagy, Zoltika! Alig ismerkedtél meg a betűkkel és máris megfejtetted a rejtvenyét. Sajnáljuk, hogy nem küldtünk neked ezért valami ajándékot, amit megérdemelnél. — Szikora Magda. Veleő örültünk, Magduskánk, amikor olvastuk, hogy mennyi szép ajándékban részesültél, válaszolni pedig csak most tudunk rá és köszönjük, hogy beszámoltál örömeidről, amiben mindig részt veszünk. — Wilhelm György. Pajtikánk, nem elég, hogy a kockába beírtad a megfejtést, ha a szavak meghatározását külön a sorrend szerint nem közölted. Enélkül nem jelentethetjük meg. Ez is a rejtvenytervező kötelessége. — Ifj. Borsothy Pista. Okos és jóleső megállapítás töled, Pistike, hogy a papírral is takarékoskodni kell és ha kissé kevesebb is lett a gyermekujjság tartalma, ez sem kedvetlenül élt, sőt nagyobb szeretettel várod és olvasod a ti újságokat. Mi baj volt, Pistike? Reméljük, hogy már rég egészséges vagy azóta, mióta lapodat megkaptuk. — Kedves kis olvasóink, szeretettel üdvözöl és ölel mindannyitokat. Éta néni és Elek bácsi.

KISPAJTÁSAINK FÉNYKÉPEI

Hornitsek Lacika
Rahó

Hornitsek Marika
Rahó

László Palika
Budapest

Kertkultúra

SZERKESZTI: SZILÁGYI JÓZSEF
BUDAPEST SZÉKESFŐVÁROS KERTÉSZETI IGAZGATÓJA

A hozzám intézett nagyszámú levélre a következő általános érdeklődő válaszokat küldöm:

P. F.-né, Foktó. A beküldött karácsonyi kaktusz (*Epiphyllum truncatum*) betegségét hűlés okozta, ugyanis ez a kaktuszfaj melegházi, télen melegebb elhelyezést igényel. A karácsonyi kaktusz hazája Kelet-Brazília. Kármínpiros virágjai rendszerint a karácsonyi ünnepekre nyílnak ki. Az *Epiphyllum* nem szereti, ha bimbós állapotban megfordítjuk, vagyis helyéről elmozdítva másképp helyezzük vissza, mint ahogy eredetileg állott. Ilyenkor az összes bimbóit ledobja. Ugyanez előfordulhat a hidegtől, vagy attól is, ha nagyon szárazon tartjuk bimbós állapotában. A hidegen tartott karácsonyi kaktusz levélkéi megsárgulnak és rövidesen lehullanak s ha nem vesszük melegebb helyiségre, a növény tönkremegy.

A karácsonyi kaktusz télen is kívánja az öntözést, tulajdonképpen első nyugalmi állapota a levéltagok kifejlődése után, tehát nyár végén, augusztus második felében van, amikor kb. két hétig az öntözést mérsékeljük, de nem szüntetjük teljesen be. A pihenetési után a növény a bimbók fejlesztéséhez kezd, amelyek lassan növekedve, karácsonyra kinyílnak.

Atültetni két-három évenként szükséges, homokos lombföldbe, az oltott példányokat nehezebb, a saját gyökerükön lévőket könnyebb földbe.

Legjobban érzi magát keleti vagy nyugati fekvésű ablakban. A második pihenője virágzás utánra esik, amikor a levéltagok megpuhulnak, meglankadnak, mert a virágzás kimeríti a növényt, ekkor egy-két hétig mérsékelten öntözzük, majd e rövid pihenő után, ha már az új hajtások fejlődni kezdenek, rendszeres öntözésben részesítjük.

A karácsonyi kaktuszt Peireskiára oltjuk. Az oltás úgy történik, hogy az alányt kellő magasságban egy éles késsel elmetsszük és felső végét kb. két cm hosszúságban behasítjuk. Ezután egy érett, kifejlődött levéltagot izkóznál levágunk a nemes növényről, az alsó részét ék alakban kissé megmetszük és alanya helyezzük. Bekötözni nem szükséges, hanem két elentetés oldalról kaktuszútkével megörögzítjük. Az oltást legjobb augusztus elején végezni és három-négy hétig, míg az összeforradás megtörténik, zártabb, melegebb helyen tartani. Az oltás megfogamzását a beoltott levéltag úde színe, az oltás forradása és később a nemes rész fejlődése mutatja.

Ezzel az eljárással két-három év alatt nagyon szép házilag oltott karácsonyi kaktuszaink lesznek.

A gyapjasteveteket legkönnyebben egy puha ecsettel lehet eltávolítani.

A legtöbb kaktusznak nyugalmi időszaka téle esik. Nyugalmi időszak alatt nagyon fontos, hogy megfelelő hőmérsékleten tartjuk és csak szükség szerint öntözzük őket. Időnkénti permetezéssel arra törekszünk, hogy a rájuk rakódott porrétegtől megszabadítsuk a növényeket. Ügyeljünk arra, hogy ezáltal ne sok víz csurogjon a cserép öntözoterébe.

Sötét helyiségben elhelyezett kaktuszok elveszítik természetes alakjukat, a gömbalakúak hosszúságos torzalakat öltenek, megnyurgulnak. A legtöbb kaktusznak télen elegendő 10–12 °C hőmérséklet.

Az angol muskátli (*Pelargonium grandiflorum*) beszerzésére vonatkozólag, sajnos, címetek nem közölhetünk, de bármely nagyobb kereskedelmi kertészetben kapható.

Az angol vagy nagyvirágú muskátli a többi muskától abban különbözik, hogy ez évente csak egy ízben virágzik, míg a közönséges muskátli egész nyáron tömve van virággal. Igaz ugyan, hogy egy idősebb példány virágos állapotban versenyre kelhet az Azaleával is. Szaporítása dugványról, könnyű földben történik.

Az illatos levelű muskátli tudományos neve: *Pelargonium odoratissimum*. Különösen vidéki házakban kedvelt szobanövény, levele illatszer gyártására használható. Szaporítása dugványok útján mehet végbe.

»Endivide.« A halványított Endivia saláta bővelkedik foszforban. Gyógyhatását a szervezetben különösen a csontokra fejti ki.

Családi kör

HIMEN HÍREK. — *Dobos Gizella és Kristóf Bálint* örök hűséget esküdött Budapesten. — *Végh Klárikát* eljegyezte *Borbély Sándor* községi tanító, tart. tüzerzászlós, Mezőgyán-Ujszalonta. — *Jánosí Márta és Ujhelyi Mihály* MÁV tiszt örök hűséget esküdött a váraljai ref. templomban.

*

A NŐK oly sokat állanak a tükör előtt és mégsem ismerik önmagukat. Az a nő, aki tudatosan ápolja szépségét, csak Hormocith »B« krémet használ, mely ma már a legszárazabb arcbőrű hölgyek közt is a legnagyobb népszerűségnek örvend.

*

ÚJ KISMAGYAROK. — *Benei János* csendőrtörzsörmfester és nejeének, Királyhelmece, hét éves Tibikéjük mellé *Agnes Emese Ilonka* kislányuk született. Keresztzülok: Molnár András csendőrtiszt helyettes és neje, Péter Ilona Jenke és Misley József malomtulajdonos és neje, Balog Ilonka Jenke. — *Somlyai Lajos* m. kir. állatorvos és neje, *Tóth Ibolyának*, Baktalórántháza, László Géza fiacskájuk mellé *Györgyi Ibolya* leánykájuk született. — *Kovács Sándor* és neje, *Kohut Rózsának*, Pestszentlőrinc, Sándor fiúk mellé *Gyula János* kislányuk született. — *Pintér Andor* m. kir. mérnök és neje, *Czikk Mária* nének, Pápa, András Ferenc kislányuk született. Keresztzülok: Horváth Júlia tanítónő és *Tumbász Ferenc* gépész mérnök.

Szemölcsök, hajszálak, szépség bák
garantált vegleges eltávolítása
KOVACS kozmetikában,
VI. Terezt-krt. 1/c. E hirdetés tehatatójának engedmeny.

VERSES KÖNYVEK. — *E. Kovács Margit*, az új költői nemzedék egyik leghetésegesebb tagja, két tartalmas és értékes verskötetere hívjuk fel olvasóink figyelmét. Az egyik kötet címe: *Lángok*, a másiké pedig: *Illatos virágok fölött fénylő csillagok*. A költő stílusa, formakésztsége és főként az a mélyseges érzésvilág, amely verseiben megnyilatkozik, feltétlenül megérdemli, hogy kiemeljük az átlagtermésből és olvasóink figyelmébe, szeretetébe ajánljuk. — *Tiszaváry Ervin* új versei *Haldokló hajnal* címen jelentek meg. Finom, mély érzések, szépen csengő versformákban, amik feljogosítanak arra, hogy ezt a kötetet biztató ígéretnek tekintsük. — *Patay Éva* értékes verskísérletei *Erfarfenység* címen jelentek meg. Kiforratlan tehetőség szárnypróbálgatásai ezek a versek, amelyek így is biztató ígéretnek és megérdemli az olvasóközönség figyelmét.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

Sokat szenvedett kispesti asszony. Az Ön korában már nagyon megfontolandó egészen előlről kezdeni az életet. Ha ennyi időt lelétek együtt, talán az ezutáni éveket is át tudja vészteni, ha egyáltalán nincs reménység, hogy békésebb, megértőbb életet éljenek. Nézeteltérések mindenütt előfordulnak, de a házastársaknak kötelességük a vitákat kerülni, hevesességüket megértéssel csökkenteni. Emberek vagyunk, tele hibákkal és gyarlóságokkal, amit türelmetlenséggel nem lehet leküzdeni. Ön, aki ilyen emelkedett gondolkodású, igyekezzék kerülni az elkeseledésre okot adó helyzeteket. Van önálló munkaköre, háztartása, ezek éppen eléggé lefoglalják, alig jut ideje a pihenésre. Az a leghelyesebb, ha ideges a hangulat, nem szól semmit. Ami elmúlt, azon nem lehet változtatni, de a jelen békességét minden áron meg kell menteni. Ezt az elkeseledett levelet, amelybe jólesett kiöntenie panaszát, csak azért írta, hogy megkönnyebbüljön, hogy bátortást kapjon. Több oka ma sincs az elkeseledésre, mint bármikor a multban, de most talán érzékenyebben érintette. A nők általában érzékenyek s ha a férfi nem veszi tekintetbe, állandó súrlódások származnak belőle. Sokszor egészen jelentéktelen dolog miatt borul fel a házi béke és ahol nincs derű, ott hamar kitör a háborúság. Próbálja megmenteni családi életüket.

Ágytoll olcsón!

Fosztatlan pelyhes toll 12.—, szürke pelyhes kacsatoll, nagyon könnyű 8.50, tarka, fosztatlan toll 2.—, szürke vegyes 2.60, szürke fosztott toll 3.20, jobb 4.—, finomabb szürke, fosztott 5.—, fehér, fosztott libatoll 10.50, pelyhes 12.—, pelyhesebb 14.— P árban 5 kg papír-szácsomagolásban, bérmentve, utánvétellel szállít: **VARGA ANTAL** ágytollvállalata, Kiskülfélegyháza, Szent János-tér 6.

Annának, Szt. hg. 58. Fáradt, színtelen gondolatok, erőltetett rímek vétkednek egymással, hogy a versek-rokonának mondhasák magukat. Nem sikerült a rokonság bizonyítás.

Vasvár. Kérdéseire orvos kozmetikus adhat tanácsot. De csak névvel ellátott teljes című levélre válaszol, amelyhez válaszbélyeg csatolandó.

LÁSZLÓ PÉHELY GYAPJU VATTA DAPLAN ALAPITVA SZOLID-HEGBIZMATÓ 1898-VIII. VAS UCCA 14

Menyasszony. Elvezte azt az őszinte, igaz szerelmet, amiről olyan mély meghatódottsággal ír. Ha rövidebb lenne és verstechnikája tisztábban ragyogna, közölnék is. Küldje el levelben annak a hős hővédnek, az »édes, aranyos völgyenynek«, ő nem a kritika szemüvegén bírálja el, neki minden szava kincsét ér, mert aki küldi, az a szívéből bányászta ki, hogy megajándékozza vele őt, aki a legkedvesebbje.

Mössner
BUDAPEST, IV., VÁCI-U. 1.

blúz,
fehérenemő,
pongyola

Szöke asszony. Ha a jövőbe láthatnánk, csak akkor mondhatnánk bizonyosat. De mivel senkinek sem adatott meg ez, jóslásra sincs jogunk. A bizalom hiánya nehezíti meg elhatározását s a családától való félelem. Aki egyszer megégette magát, az kerüli a tüzet. Megnehezíti még a döntést az Ön mimózaszerű, túlságos érzékenysége. Szabadítsa meg magát ezektől a neuraszténias önkínzó tépelődésektől, mert különben le kell mondjon a nyugalmas boldogságról. Nem mondhatunk véleményt ismerőséről, de akik azt állítják, hogy szeretik egymást, azok meg is bízhatnak egymásban. Ön azt is tudja, hogy romokból nehéz újra kezdeni az építkezést és bizony megtanulhatta, hogy akarat nélkül nem lehet eredményt elérni. Agyancsépelt mentegelőzés a féltékenységre hivatkozni, mert ha szere i, úgy elhiszi, hogy ő is szereti, különben miért venné feleségül, ha feltét. lezi, hogy érdekli más nő is. A tények ellentmondanak a fellevesnek és hinnünk kell neki. Nem bekötött szemmel tapogatózik, hanem nyitott szemmel követheti minden lépését és mód van rá, hogy kibontakozzék ösztönsugallata zűrzavarából. Tudjuk, hogy az érzékeny lélek ezer füllel hallgatózik és a legkisebb neszre is riadtan néz körül. Aggodalmak nyugtalanítják, talán ok nélkül, talán okkal, de az bizonyos, hogy váasztania kell a saját felelősségére. Lélegezzék egy jó mélyet és ugorják fejést.

Bánatos kislány. Az ismétlődő összeütközések elkerülésében talán önnek is volna valami szerepe, ha venne annyi fáradságot, hogy erről az oldalról nézze a dolgokat. Legyen kedves hozzá, szolgálatkész, valamennyire türelmes is. Nem gondolja, hogy ezzel a szelid magatartással lecsillapíthatja és talán gondolkozni fog a dolgon és belátja, hogy ő is jó kell legyen Önhöz akkor is, amikor más nincs jelen. Mindössze pár évről van szó, aztán Ön is férjhez megy és kikerül az otthonból, de még azután se esőkentse gyermeki tiszteletét, mert szükségük lehet egymásra. A szeretetlenség oka minden könnynek, neheztelésnek, haragnak. Miért, hogy a szeretetnek nincs egy szava, miért keserítik meg egymás életét? Valószínű Ön se hallgatja el szó nélkül a fájó megjegyzéseket, visszavág és a kapott és adott sebek nem gyógyulnak. Ön is érzi, hogy ez a helyzet tarthatatlan, mert felőlődnek benne legiőbb érzéseik s addig gyűl a sok keserűség, amíg kirobban és nagyobb bajok okozója lesz. Ezt kell megakadályoznia gyermeki szelidséggel, türelemmel és szolgálatkészséggel, mintha az édesanyjának engedelmekednék. Talán az bántja, hogy nem talált szeretetre és Önben keresi az ellentétek okát. Kérem, vizsgálja meg erről az oldalról is a problémát s ha úgy találja, hogy a békesség minden áldozatot megér, hozza meg mindannyiukért és egy kicsit magáért is. Szeretettel minden kérdés megoldható.

Gyöz. Még a gyermekversek között sem közölhetők. Nincs tisztában a vers követelményeivel se. Tanulni! Tanulni! S csak aztán nyúlni a to lhoz.

Negyedikés gimnazista. Munkája csak iskolai dolgot. Mindenesetre dicséretreméltó szorgalommal és buzgalommal forgatja a tollat, de az írói erő még nem csillan meg bennük.

Balázs Éva. A színdarabíráshoz elsősorban tehetség kell, nemcsak »briliáns» téma. Mert briliáns témát könnyebb találni, mint színdarabot írni belőbe. Lehet, hogy az ön élete regéni, de hogy lesz-e beőle előadható színdarab, azt nem tudjuk, akkor válik majd el, ha megírta és a színház véleményét mond róla. Ajánlatos is előbb több jó színdarabot elolvasni és meg is nézni, ez volna hasznára, ha egyébként van tehetsége az íráshoz.

S. Piroška. Régi verseire nem emlékszünk s így nem is tudjuk eldönteni, hogy feilődött-e, vagy sem. Ez a vers nem üti meg a mértéket. Receptre készült népdalszöveg. Kitaposott utakon jár.

Holubina. Egyik verse sem fedi a valóságot. Joggal zúdulna fel mindenki a sértésen. A másik áhitatos, de csak középszerű. Fejlődjék még.

Cika. Végtelenül örülünk, hogy nemcsak szép, elismerő szavakkal ad kifejezést lapunk iránti szeretetének, hanem azzal is, hogy rokonsága köréből előfizetővel gvarapította táborunkat. Hálásak vagyunk a szeretetért, a jó

Fogápoláshoz

mindig változatlanul jó

szóért és a kedves fáradozásért külön is. Igyekezni fogunk, hogy rokonszenvére és megbecsülésére a jövőben is érdemesnek bizonyuljunk. Ebben a szeretetnek van a legnagyobb szerepe s tőle kérünk tanácsot a legnehezebb problémák megoldására. Ezért találnak azok is vigasztalást, megnyugvást bennük, akik nem közvetlenül érintettek, de előfordult, hogy hasonló panasz sajtol könnyet a szemükből és ha sikerül letörölni az egyikét, ugyanúgy letöröljük a másikat is, mert a szeretet ismeretlenül is odatalál a könnyes szívü emberekhez. — A bekötési táblára 2-3 hétig még várni kell, mert

az anyagbeszerzés több időt igényel és e hó végére készülnek el az előjegyzésbe vett és megrendelt táblák. Addig is türelmet kérünk és szeretettel köszöntjük.

Fej-

és derékfájás, idegesség, émelygés, tisztátalan teint gyakran csak az emésztési zavaroknak következménye. Ilyenkor is kell a **DARMOL**

HÖLGYEIM!

egyszerre 130 kötőtű

MUNKÁJÁT VÉCZI EL

„RAPID” SUPER kézi kötőkészülék

A XX. század szenzációja! Munkája kézimunka. Minden minta köthető. Néhány óra alatt köthet pulóvert, blúzát vagy ruhát. Kezelése egyszerű. Ára P. 62.10. »Rapid» (98 tűvel) Ára P. 48.30. Kérje 13 ismertetőt. Aruforgalmi Kft. Budapest, IV., Sütő-utca 2., félemelet 3 szám. TELEFON: 188-365.

Családi album

Leszó Mária és
vőlegénye Tóth Bálint,
Magyaszőlős

Mátraházi János és neje Leili Margit,
Szombathely

Kardos József és neje, Baji

Leszó Margit és
vőlegénye Völgyényi Vilányi Lajos,
Magyaszőlős

Ifj. Csernetics Béla,
Bácsalmás

Szárits Rudolf, Szabadka

FIGYELMEBE
ajánljuk Rákóczi-
út 57en Zongora-
termet. Rengeteg
zongora, pianino
vásárolható legcé-
lgyebről részlete is. Olcsó
tanuló-zongora. T.: 426-269.

KERESEK MEGVÉTELRE
HASZNÁLT VÁRÓGÉPET
ÉS JÉGSZEKENYET. Le-
veleket „Azonnal megve-
szem” jellegre kiadóba ké-
rek.

48 ÉVES rk. hivatalnok
özügye, gyermektelen,
férjhezmenne egy szép
családi házzal, ami 15-20
ezer pengőt ér. Gyermek
nem határoz. Cím: P. Gy.
Tata, II., Újhegy-út 2.

PÁRISBAN Drecoll-cégnél
évekig vezető állásban volt
szabász jutányosan vállalja
elsőrangú női kabátok, koszt-
tümök készítését. Höflinger,
Budapest, IV., Kecskeméti-
utca 5.

ÖTVEN ÉV körüli köztiszt-
viselő vagyok. Havi jöve-
delmem 800 P. Ingatlanom
mégér százezer pengőt. El-
vennék olyan róm. kat. 30-
40 éves, művelt, szelíd,
szorgalmas, csinos leányt,
vagy gyermektelen özügyet,
akinek földbirtok van,
melyen nyugdíjja me-
netelem után gazdálkod-
nék. Magam szorgalmas,
csinosnak mondom, nemesi
család származó férfi va-
gyok. Leveleket: „Keresem
a párom” jellegre kiadóba
kérek.

FELESEGÜL keresem azt a
22 év körüli, 160 cm magas,
csinos, szép, jóízű kislányt,
aki nagyon intelligens
és komoly gondolkodá-
sú és aki csendes, meleg
családi otthonra vágyik.
Egyetemi hallgató, diplo-
más vagy vagyonnal ren-
delkező érettségizett részle-
te levélét várja orvos,
„Egészésem legyen 1943”
jellegre a kiadóba.

BUNDÁK legolcsóbban, alak-
tások jutányosan Kékay
Éndre szücsmesternél Vil-
mos császár-út 10. Telefon:
386-784.

ZONGORÁT vagy pianinót
azonnal készpénzfizetésért
sürgősen vennék. Telefon:
426-269. Zongoraterem.

A PRÓHIRDETÉSEK

Ezen rovatban közlendő hirdetés szavanként 30 fill. Vastagabb betűkkel szedett első szó díja 60 fill. Jellegű hirdetésekre érkező levelek továbbítására a hirdetési díjjal egyidejűleg külön 1 pengő utalándó át. A hirdetés díja előre küldendő.

KERESEK öt személyhez
egyedülálló, megbízható,
erkölcsileg kifogástalan ház-
vezetőt, ki minden házi-
munkát élvezve egy bejá-
rózó segítségével. Fényké-
pes ajánlatokat dr. Juhász
Gusztávné, Debrecen, Rák-
óczi-u. 37. kérek.

FŐZŐNŐ ÉS SZOBALÁNY
város alatti tanyaár meg-
bízható, bizonyítvánnyal,
gyermektelen házaspárhoz
felvétetik. Rauchbauer ödön
földbirtokos, Debrecen, Pé-
terfia-u. 29.

30 ÉVES, róm. kat. állami
tisztviselő ismeretségi hiány-
nyában ezúton nőülne. Pí-
nomlelkű, csinos úriember
fényképpel ellátott levélét
„Magas fű” jellegre kiadó-
ba kérem.

KOMOLY leány férjhez
menne 32-39 éves szerény
igényű tisztviselőhöz. Csak
komoly férfiak irjanak tel-
jes címmel a kiadóba,
„Barna” jellegre.

EGYEDÜLLŐ úrinő meg-
bízható idősebb mindenest
vagy házvezetőnőt keres.
Minden munkát egyedül
kell végezzen és kis kertben
segédkeznie. Ajánlatokat
fizetési igényekkel „Buda-
pestre” jelleg alatt kiadóba
kérek.

HÖLGYEIM! Levelező part-
nert keresek. Komoly úri-
leánnyal, nem kalandvágyó-
ból. Leveleket: „Analízis”
jellegre kiadóba kérek.

HÁZIASSZONY helyettes és
betegmondó úriasszonyt
keresünk. Főrsler János
földbirtokos, Szentgálóskér,
Somogy megye.

SZALONSZABÓNÓ ajánlko-
zik házakhoz 7 pengőért.
Cím: V., Újpesti-rakpart 42.
VI. ép. 34.

KÉSPENZERT vennék zong-
gorát, pianinót: Erzsébet-
körút huszonhat, Fenyőné.
Telefon: 222-462.

ZONGORÁK, pianinók, vi-
lágmárkásak, legolcsóbban,
részlete is. Fenyőné zong-
oratermében: Erzsébet-krt
26. Bérzongorák olcsón. Tele-
fon: 222-462.

IDŐSEBB, minden tekintet-
ben megbízható házvezető-
nőt keresünk vidéki kisebb
főúri háztartásba. Ajánko-
zásokat Uradalmi főintéző-
ség Kastélyosdomb címre
kerjük.

KERESEK két személyhez
független, szerényigényű
nőt, ki főzést és minden
házmunkát vállal két zo-
bák lakásban. Ajánlatokat
dr. Horváth Károlyné, Deb-
recen, Péterfia-u. 11. kérek.

ISMERETSÉG hiányában
levelezni kérem. Szelíd,
32-40 éves, érettségizett
tisztviselővel. Szelíd,
háziasszony, csinos úri-
leány vagyok. Kelengyém,
bátorom van. Leveleket
„Videki” jellegre kiadóba
kérek.

260 PENGŐ fixszel 25 éves
úriember ismeretségi keresi
28-35 év körüli szintén ál-
lamnál dolgozó, takarékos
úriembernek. Cím: Kovács
Erzsébet, Szabadka, Prágai-
hid-u. 25.

FELESEGÜL venne öske-
resztény műszaki tisztviselő
állásban levő úriemberrel, 25
-34, vidékről is. 160 cm
magasig. Leveleket: „Ve-
gyész” jellegre kiadóba ké-
rek.

ZONGORAHANGOLÁS, ja-
vítás, harmónium készítés,
javítás legjutányosabban.
Zalaber, Budapest, II., Tör-
ök-u. 6.

ÖZVEGY EMBER! Igazi
anvát keres? Egy sebtett
szív magáé helyett várja
gyermekét. Leveleket „Ró-
zsi” jellegre kiadóba kérek.

HÁZIVARRÓNÓ elegáns fel-
sőruha, kabátok készítésé-
hez ajánlkozik. Kovács,
Szondy-u. 32.

MIMOZA VILÁGHIRŐ grá-
fológus. analízis írásból
és fényképről. Állandó cí-
me: Pécs, Szent Vince-u.
50. Válaszbélyeg küldendő.

BUDAPESTRE érkező úri
személyeknek szép, kényel-
mes lakásban három pen-
gőtől megszálás. Főjegyző-
nö, Orczy-út 40. I. em. 10.

ISMERETSÉG hiányában
olvastóhárom közbenjár-
ásával óhajtanám megismer-
tetni 22 éves, intelligens,
csinos, vagyonos keresztleá-
nyomat fiatal, diplomás ú-
rral. Szíves választ „Moso-
lyogni lássam őt” jellegre
kiadóba kérem.

A MAGYAR NŐK LAPJA
előfizetőinek gyümölcsfa-
csemeterék, bokor- és ma-
gastörzsű rózsafákra külön
kedvezményt ad Balázs Já-
nos faiskolója, Kistelek.

SZERETNÉK levelezni bu-
dapesti 23-24 éves úriász-
szonnyal, akivel kölcsönösen
melegfogadnánk egymást é-
gyütt nyaralhatnánk. Fény-
képes levelet kérek „Kapos-
vári Rózsadomb” jellegre a
kiadóba.

FIATAL, szőke, magas ta-
nító nő levelezne házasság
céljából evangélikus, biztos
állású, egészséges, 25-35
éves úriemberrel. Fényké-
pes leveleket „Alom” jeli-
gére kérek a kiadóba.

VAGYONOS fiatal házaspár
keres egész árva kislányt 3
éves korig, akit felnevelné-
nek és később örökfogad-
nának a szüleit. Leveleket „Jó
édesanya lennék” jellegre
kiadóba kerünk.

ELZALOGOSITTAT ékszer-
reit, ezüstjait költségmente-
sen kiváltom és legmagya-
sabb áron megveszem. Brill-
liáns, aranyat, fogaranyat,
ezüstöt legmagasabb áron
veszek: Baross ékszerház,
Grósz, Baross-u. 83. Tele-
fonáljon: 140-969.

INTELLIGENS, nagykorú
öskeresztény leány aján-
kozik társalkodónéknak,
könnyebb beteghez, nevelő-
nőnek, gyermeknőnek, zong-
nák vidékre, azonmálra. Cím:
Vecseri Eszter, Szentcs, Bá-
thory-u. 6.

VIDEKIEKNEK tiszta, szép
szobák méltányosan: Hajdu
Márta, Erzsébet-körút 27.
I. em. 3. Telefon: 420-431.

BUDAPESTRE érkező hölgy-
ek részére kényelmes lak-
kásban megszálás. Ang-
gela, Tavaszmező-u. 1., fsz.
4. Telefon: 349-533.

IRODAI munkákban jártas,
előtöltött vagy férfit jó fi-
zetéssel azonnali alkalmazok.
Állandó kenyer, biztos meg-
élhetés. Cím: Kecskés, Kec-
kemét, Kossuth-tér 3.

JÓLKERESŐ dolgozónő va-
gyok. Kelengyém kész. 30-
40 éves férfi ismeretségi
keresem. Kimerítő leveleket
„Georgina” jellegre kiadó-
ba kérek.

KIMONDOTTAN úrileány
társaság hiányában megis-
merkednie, illetve levelezni
diplomás urakkal. Leveleket
„Szőke kislány” jellegre
kiadóba kérek.

ÖSKERESZTÉNY, róm. kat...
24 éves, magas, diplomás
úriember nagy elfoglaltsága
miatt ezúton keresi megfe-
lő állású, diplomás, ma-
gas, jó megjelenésű, 30-38
éves, kimondottan úriember
ismeretségi házasság céljá-
ból. Teljes című leveleket
„Háromszáz” jellegre ki-
adóhivataltba kérek. Disz-
kréció biztosítva.

Felelős szerkesztő és kiadó:
Papp Jenő.

Kéziratokat, kisléket, fény-
képeket nem adunk vissza
és nem örzünk meg. A lap
cikkeinek és képeinek átvé-
tele és közlése tilos. Hírde-
tési díj mű szerk. 65
fillér. A hirdetések elhelye-
zésénél semmiféle külön ki-
kötést nem fogadunk el.

A Magyar Nők lapját
nyomta az Atheneum Rt.
Felelős: Kárpáti Antal
igazgató.

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án. Posta-
takarékpénztári csekk számla: 20.334. Előfizetési ár: egész
évre 26.40 pengő, fél évre 13.20 pengő, negyed évre
6.60 pengő, egy óra 2.20 pengő. Egyes szám ára 80 fill

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TERE 7, II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFONJÁRTEL: 187-342. FŐKIADÓHIVATALOK: KALOZSVÁR, KAZINCZY-UTCA 15, DEBRECEN, KONDOR-UTCA 19, SZEGED, BÁRÓ TISZSÓKA-UTCA 4, SZABADKA, PRÁGAI HÍD-UTCA 56, ÚJVIDEK,

SZERKESZTI

PAPP JENŐ

Németországban, Svájcban és Olaszországban: egész évre
33 pengő, fél évre 16.50 pengő, negyed évre 8.25 pengő
Amerikában 1 évre 44, fél évre 22 pengő. A lap egy
negyedévnél rövidebb időtartamra nem rendelhető meg

**KARÁDY KATALIN
ÉS HAJMÁSSY MIKLÓS
A CSALÓDÁS című
FILMBEN • BEMUTATJA A
DEÁK FILMSZÍNHÁZ**

(PALATINUS FILM)

Szerenádot így?

Egy esetben igen: ha a zenekar inkognitóban — mondjuk hanglemezen — van jelen. Persze ehhez az szükséges, hogy a meglévő rádióhoz egy remek villanygramofont kapcsoljunk.

Ezzel a megoldással egyúttal függetlenítjük magunkat a rádió műsorrától, a rossz vételtől s kedvenceink: világhírű zenekarok, énekesek állandóan rendelkezésünkre állnak.

Nincs záróra, nem kell sötétben bandukolni az előadás után s akkor rendezhetünk komoly hangversenyt — amikor éppen kedvünk kerekedik hozzá.

Uri paszió — az igaz; de kevesebbe kerül, mint gondolja. Kérje részletes árajánlatunkat. Magyar Divatcsarnok rádióosztálya, Budapest, VII., Rákóczi-út 70—76.

Kozma
Kálter

